

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (tretia komora)

z 27. júna 2012*

„Hospodárska súťaž — Kartely — Trhy so zipsami a s ‚inými druhmi zapínadiel‘ — Rozhodnutie, ktorým sa konštatuje porušenie článku 81 ES — Koordinované zvyšovanie cien, stanovenie minimálnych cien, rozdelenie zákazníkov a trhov a výmena iných obchodných informácií — Dôkaz — Jediné a pokračujúce porušenie — Premlčanie — Právo na obranu — Pokuty — Usmernenia“

Vo veci T-439/07,

Coats Holdings Ltd, so sídlom v Uxbridge, Middlesex (Spojené kráľovstvo), v zastúpení: W. Sibree, C. Jeffs, K. O'Connell, J. Boyce, solicitors, a D. Anderson, QC,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: F. Castillo de la Torre a K. Mojzesowicz, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na zrušenie rozhodnutia Komisie K(2007) 4257 v konečnom znení z 19. septembra 2007 týkajúceho sa konania podľa článku 81 [ES] (vec COMP/39.168 – PO/Tvrdá galantéria: Zapínadlá) v rozsahu, v akom sa týka žalobkyne, a subsidiárne návrh na zrušenie alebo zníženie pokuty uloženej žalobkyňi,

VŠEOBECNÝ SÚD (tretia komora),

v zložení: predseda komory O. Czúcz, sudcovia I. Labucka (spravodajkyňa) a D. Gratsias,

tajomník: N. Rosner, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 7. júla 2011,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: angličtina.

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

- 1 Žalobkyňa spoločnosť Coats Holdings Ltd (ďalej len „Coats“) je jedným z hlavných výrobcov a dodávateľov priemyselných nití na šitie a vyšívanie a druhým svetovým dodávateľom zipsov po skupine YKK. Vyrába celú škálu zipsov z ľahkého polyesteru, nylonu a kovu a vylisovaných zipsov. V roku 1988 kúpila spoločnosť Opti a od tejto akvizície používala obchodné meno tejto spoločnosti ako obchodnú značku zipsov. Od roku 1988 teda boli „zipsy“ Coats premenované na Coats Opti.
- 2 Odvetvie výroby zapínadiel možno rozdeliť na dve veľké kategórie, a to zipsy a „iné druhy zapínadiel“, zahŕňajúce rôzne typy cvočkov, cvokov a zapínadiel, ktoré sa zacvaknú, ale aj zapínadlá s čeľuštami, spony, očká, gombíky na džínsy, nity a kovové a plastové príslušenstvo určené pre odvetvie kožených výrobkov a oblečenia.
- 3 V dňoch 7. a 8. novembra 2001 Komisia Európskych spoločenstiev vykonala šetrenie v zmysle článku 14 ods. 3 nariadenia Rady (EHS) č. 17 zo 6. februára 1962 č. 17, prvého nariadenia implementujúceho článku [81 ES] a [82 ES] (Ú. v. ES 1962, 13, s. 204; Mim. vyd. 08/001, s. 3), v priestoroch viacerých výrobcov Spoločenstva vyrábajúcich tvrdú galantériu, inú galantériu a nite (medzi ktorých patria spoločnosti Entaco Ltd, Coats plc a William Prym GmbH & Co. KG), ako aj v spoločnosti Fachverband Verbindungs- und Befestigungstechnik (ďalej len „VBT“).
- 4 Dňa 26. novembra 2001 skupiny Prym a Coats, odvolávajúc sa na oznámenie Komisie o neuložení pokút alebo o ich znížení v prípade kartelov [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES C 207, 1996, s. 4, ďalej len „oznámenie o spolupráci z roku 1996“), predložili žiadosti, aby sa toto oznámenie uplatnilo aj na odvetvie zipsov.
- 5 Listom z 22. februára 2002 Coats poskytla niektoré informácie Komisii.
- 6 Dňa 8. augusta 2003 spoločnosť Stocko (teraz YKK Stocko Fasteners) predložila žiadosť týkajúcu sa „iných druhov zapínadiel“, pričom sa odvolala na oznámenie Komisie o neuložení pokút alebo o ich znížení v prípade kartelov [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES C 45, 2002, s. 3, ďalej len „oznámenie o spolupráci z roku 2002“).
- 7 V nadväznosti na to adresovala Komisia niektorým dotknutým stranám na základe článku 11 nariadenia č. 17 niekoľko žiadostí o informácie.
- 8 Dňa 16. septembra 2004 Komisia adresovala oznámenie o výhradách (ďalej len „oznámenie o výhradách“) týkajúce sa „iných druhov zapínadiel“, zošívачiek a zipsov spoločnostiam Prym Fashion, William Prym, Éclair Prym, Fiocchi Prym, Fiocchi Snaps France, YKK Stocko Fasteners, YKK Holding Europe, YKK Corp., Coats, A. Raymond, Berning & Söhne, Berning France, Scovill Fasteners Europe (predtým Unifast), Scovill Fasteners a VBT.
- 9 Tieto spoločnosti, ako aj združenie VBT mali prístup k vyšetrovaciemu spisu Komisie prostredníctvom CD-ROMu, ktorý im bol zaslaný 1. októbra 2004.
- 10 Dňa 12. novembra 2004 skupina Prym, odvolávajúc sa na oznámenie o spolupráci z roku 2002, podala žiadosť o imunitu, resp. subsidiárne o zníženie pokút týkajúcich sa „iných druhov zapínadiel“.
- 11 Faxom z 18. novembra 2004 skupina Prym svoju žiadosť doplnila. Emailmi z 3., zo 4. a z 11. januára 2005 zaslala Komisii doplňujúce informácie. Emailom z 27. januára 2005 podala žiadosť, aby sa na ňu vzťahovali výhody vyplývajúce z oznámenia o spolupráci z roku 2002.

- 12 Dňa 18. februára 2005 skupina YKK podala žiadosť o zníženie pokút týkajúcich sa „iných druhov zapínadiel“, pričom sa odvolala na oznámenie o spolupráci z roku 2002.
- 13 Dňa 25. februára 2005 skupina YKK túto žiadosť doplnila.
- 14 Dôkazy predložené na podporu týchto žiadostí skupín Prym a YKK, aby sa na ne vzťahovali výhody vyplývajúce z oznámenia o spolupráci z roku 2002, Komisii umožnili zaslať dotknutým spoločnostiam 7. marca 2006 dodatočné oznámenie o výhradách (ďalej len „dodatočné oznámenie o výhradách“).
- 15 Dodatočné oznámenie o výhradách týkajúce sa „iných druhov zapínadiel“, zošívачiek a zipsov bolo zaslané spoločnostiam A. Raymond, Berning & Söhne a Berning France, Coats a Coats Deutschland, Éclair Prym, Prym Fashion, Fiocchi Prym, Scovill Fasteners Europe, Scovill Fasteners, William Prym, YKK Corp., YKK Holding Europe a YKK Stocko Fasteners, ako aj združeniu VBT. CD-ROM týkajúci sa spisu Komisie bol príslušným subjektom zaslaný 13. marca 2006.
- 16 Dodatočné oznámenie o výhradách sa týkalo tých istých výrobkov ako oznámenie o výhradách, a ak to bolo potrebné, opravovalo, spresňovalo, spájalo a rozširovalo výhrady, ktoré v ňom boli formulované. V dodatočnom oznámení o výhradách Komisia neuviedla systematicky všetky porušenia definované v oznámení o výhradách, najmä ak v súvislosti s týmito porušeniami nedošlo k žiadnym zmenám v nadväznosti na žiadosti podané dotknutými subjektmi, aby sa na ne vzťahovali výhody vyplývajúce z oznámenia o spolupráci z roku 2002.
- 17 Dňa 11. júla 2006 sa uskutočnilo pojednávanie.
- 18 Po konzultácii s poradným výborom pre obmedzujúce postupy a dominantné postavenie a vzhľadom na záverečnú správu vyšetrovateľa prijala Komisia 19. septembra 2007 rozhodnutie K(2007) 4257 v konečnom znení týkajúce sa konania podľa článku 81 [ES] (vec COMP/39.168 – PO/Tvrdá galantéria: Zapínadlá) (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), ktorého zhrnutie je uverejnené v *Úradnom vestníku Európskej únie* z 26. februára 2009 (Ú. v. EÚ C 47, s. 8).
- 19 V zmysle článku 1 ods. 3 výroku napadnutého rozhodnutia, pokiaľ ide o spoluprácu po prvé medzi YKK Holding a YKK Europe Ltd, po druhé medzi Coats Holdings a Coats Deutschland a po tretie medzi Prym Fashion a Éclair Prym Group na trhu so zipsami (ďalej len „tripartitná spolupráca medzi skupinami YKK, Coats a Prym“), za spoločnosti, ktoré porušovali článok 81 ES počas uvedeného obdobia tým, že si vymieňali informácie o cenách, navzájom si zosúladzovali ceny a zvyšovanie cien a dohodli sa na spôsobe stanovovania minimálnych cien pre štandardné výrobky na európskom trhu, boli považované predovšetkým tieto spoločnosti:
- Coats Holdings od 28. apríla 1998 do 12. novembra 1999,
 - Coats Deutschland od 28. apríla 1998 do 12. novembra 1999.
- 20 Podľa článku 1 ods. 4 napadnutého rozhodnutia, pokiaľ ide o bilaterálnu spoluprácu medzi Coats Holdings a William Prym/Prym Fashion na trhoch s „inými druhmi zapínadiel“ a so zipsami (ďalej len „bilaterálna spolupráca medzi skupinami Coats a Prym“), bol za podnik, ktorý porušil článok 81 ES počas uvedených období tým, že sa dohodol s inými podnikmi na rozdelení trhu s galantériou, čím sa zabránilo preniknutiu skupiny Coats na európsky trh s „inými druhmi zapínadiel“, považovaný tento podnik:
- Coats Holdings od 15. januára 1977 do 15. júla 1998.

- 21 Na základe konštatovaní týkajúcich sa skutkových okolností a právneho posúdenia vykonaného v napadnutom rozhodnutí Komisia uložila dotknutým podnikom pokuty, ktorých výška bola vypočítaná tak, že sa uplatnili metodológia uvedená v usmerneniach k metóde stanovovania pokút uložených podľa článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17 a článku 65 ods. 5 Zmluvy o [UO] (Ú. v. ES C 9, 1998, s. 3; Mím. vyd. 08/001, s. 171, ďalej len „usmernenia“), ako aj oznámenia o spolupráci z rokov 1996 a 2002.
- 22 Článok 2 ods. 3 druhá zarážka napadnutého rozhodnutia stanovuje najmä uloženie takejto pokuty za tripartitnú spoluprácu medzi skupinami YKK, Coats a Prym: Coats Holdings a Coats Deutschland, solidárne zodpovedné: 12 155 000 eur.
- 23 Článok 2 ods. 4 druhá zarážka napadnutého rozhodnutia stanovuje najmä uloženie takejto pokuty za bilaterálnu spoluprácu medzi skupinami Coats a Prym: Coats Holdings: 110 250 000 eur.
- 24 V článku 4 napadnutého rozhodnutia sa podnikom vymenovaným v článku 1 nariadilo, aby okamžite skončili, ak tak ešte neurobili, porušenia uvedené v tom istom článku a zdržali sa do budúcnosti akéhokoľvek aktu alebo správania opísaného v článku 1, ako aj akéhokoľvek opatrenia, ktoré by malo rovnocenný cieľ alebo účinok.
- 25 Komisia vo svojom rozhodnutí K(2011) 2070 v konečnom znení z 31. marca 2011 po tom, ako pristúpila k posúdeniu dosahu pokút na finančnú situáciu jednej z dotknutých spoločností inej ako žalobkyňa a po preskúmaní platobnej neschopnosti, ktorú uviedla, rozhodla o čiastočnom znížení pôvodnej sumy pokuty, ktorá jej bola uložená.

Konanie a návrhy účastníkov konania

- 26 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 4. decembra 2007 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.
- 27 Keďže sa zmenilo zloženie komôr Súdu prvého stupňa, sudca spravodajca bol pridelený k tretej komore, ktorej bola z tohto dôvodu predmetná vec pridelená.
- 28 V rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania prijatých 7. februára 2011 Všeobecný súd vyzval Komisiu, aby predložila niektoré dokumenty. Komisia týmto žiadosťami v stanovenej lehote vyhověla.
- 29 Na základe správy sudcu spravodajcu sa Všeobecný súd (tretia komora) rozhodol otvoriť ústnu časť konania.
- 30 Listom zapísaným v kancelárii Všeobecného súdu 20. júna 2011 žalobkyňa podala niekoľko pripomienok k správe pre pojednávanie, ktorá jej bola oznámená 14. apríla 2011, pokiaľ ide o význam judikatúry, ktorá sa týka dôkazného bremena a dôkaznej úrovne.
- 31 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočítané na pojednávaní 7. júla 2011.
- 32 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:
- zrušil článok 1 ods. 4 a článok 2 ods. 4 napadnutého rozhodnutia v rozsahu, v akom sa jej týkajú,
 - subsidiárne, aby zrušil alebo znížil pokutu, ktorá jej bola uložená v článku 2 ods. 4 napadnutého rozhodnutia,
 - zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

33 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

- zamietol žalobu v celom rozsahu,
- zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

Právny stav

34 Žalobkyňa na podporu svojej žaloby, ktorá sa týka len bilaterálnej spolupráce medzi skupinami Coats a Prym, uvádza týchto päť dôvodov:

- prvý dôvod, založený na porušení povinnosti Komisie jednak predložiť dôkaz o porušení a jednak dodržať dôkaznú úroveň vyžadovanú v tejto súvislosti,
- druhý dôvod, založený na porušení článku 25 ods. 5 nariadenia č. 1/2003,
- tretí dôvod, založený na neexistencii dôkazu o jedinom a pokračujúcom porušení,
- štvrtý dôvod, založený na porušení článku 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDLP“),
- a piaty dôvod, založený na nesprávnom uplatnení usmernení.

O prvom dôvode, založenom na porušení povinnosti Komisie jednak predložiť dôkaz o porušení a jednak dodržať dôkaznú úroveň vyžadovanú v tejto súvislosti

Tvrdenia účastníkov konania

35 Žalobkyňa v podstate tvrdí, že pri skúmaní všetkých dôkazov, ktoré vykonala Komisia, došlo k zjavne nesprávnym posúdeniam, takže Komisia si nespĺnila povinnosť, ktorá jej prináležala, dokázať, že skupina Coats bola účastníčkou bilaterálnej dohody o rozdelení trhu so skupinou Prym, ktorá trvala od januára 1977 do júla 1998. Komisia nedodržala zásady uvedené Súdom prvého stupňa v rozsudku z 12. septembra 2007, Coats Holdings a Coats/Komisia (T-36/05, neuvverejnený v Zbierke, ďalej len „rozsudok Coats“, bod 71), týkajúce sa dôkazného bremena, hoci Komisia bola povinná predložiť dôkazy na podporu svojho „pevného presvedčenia“ o existencii porušenia a uznať pochybnosti svedčiace v prospech podozrievaného subjektu.

36 Komisia popiera tvrdenia žalobkyne.

Posúdenie Všeobecným súdom

37 Keďže účastníci konania si odporujú, pokiaľ ide o to, ako medzi nimi malo byť rozdelené dôkazné bremeno, a všeobecnejšie v otázke, či boli dodržané pravidlá uplatniteľné na predloženie dôkazu o porušení článku 81 ES a dôkazu o účasti žalobkyne na takomto porušení, je potrebné na úvod pripomenúť právnu úpravu uplatniteľnú v danej oblasti.

38 Z článku 2 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch 81 [ES] a 82 [ES] (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205), ako aj z ustálenej judikatúry vydananej v rámci uplatňovania článkov 81 ES a 82 ES vyplýva, že v oblasti práva hospodárskej súťaže je Komisia v prípade sporu o existencii porušenia povinná preukázať porušenia, ktoré konštatuje, a zaobstaráť dôkazy, ktorými môže z právneho hľadiska dostatočne preukázať

existenciu skutočností zakladajúcich porušenie (rozsudky Súdneho dvora zo 17. decembra 1998, Baustahlgewebe/Komisia, C-185/95 P, Zb. s. I-8417, bod 58, a zo 6. januára 2004, BAI a Komisia/Bayer, C-2/01 P a C-3/01 P, Zb. s. I-23, bod 62; rozsudok Súdu prvého stupňa zo 17. septembra 2007, Microsoft/Komisia, T-201/04, Zb. s. II-3601, bod 688). V tejto súvislosti musí na preukázanie, že došlo k uvádzanému porušeniu, zhromaždiť dostatočne presné a súhlasné dôkazy (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora z 28. marca 1984, CRAM a Rheinzink/Komisia, 29/83 a 30/83, Zb. s. 1679, bod 20, a z 31. marca 1993, Ahlström Osakeyhtiö a i./Komisia, C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 a C-125/85 až C-129/85, Zb. s. I-1307, bod 127; rozsudok Súdu prvého stupňa z 21. januára 1999, Riviera Auto Service a i./Komisia, T-185/96, T-189/96 a T-190/96, Zb. s. II-93, bod 47).

- 39 Keď sa Komisia v rámci preukazovania porušenia článkov 81 ES a 82 ES opiera o listinné dôkazy, dotknutým podnikom prináleží nielen predložiť prijateľnú alternatívu k stanovisku Komisie, ale aj preukázať, že dôkaz uvedený v napadnutom rozhodnutí na účel preukázania existencie porušenia je nepostačujúci (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdu prvého stupňa z 15. marca 2000, Cimenteries CBR a i./Komisia, nazývaný „Ciment“, T-25/95, T-26/95, T-30/95 až T-32/95, T-34/95 až T-39/95, T-42/95 až T-46/95, T-48/95, T-50/95 až T-65/95, T-68/95 až T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 a T-104/95, Zb. s. II-491, body 725 až 728, a z 8. júla 2004, JFE Engineering a i./Komisia, T-67/00, T-68/00, T-71/00 a T-78/00, Zb. s. II-2501, bod 187). Je potrebné sa domnievať, že keď sa Komisia – tak ako v predmetnom prípade – opiera o priame dôkazy, dotknutým podnikom prináleží preukázať, že dôkazy uvádzané Komisiou sú nedostatočné. Už bolo rozhodnuté, že takéto prevrátenie dôkazného bremena neporušuje zásadu prezumpcie nevinu (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 8. júla 1999, Montecatini/Komisia, C-235/92 P, Zb. s. I-4539, bod 181).
- 40 Každý z dôkazov predložených Komisiou však nemusí nevyhnutne zodpovedať týmto kritériám vo vzťahu ku každému prvku porušenia. Stačí, aby tejto požiadavke zodpovedal celkovo posúdený súbor nepriamych dôkazov predložených inštitúciou (pozri rozsudok JFE Engineering a i./Komisia, už citovaný v bode 39 vyššie, bod 180 a tam citovanú judikatúru).
- 41 Nepriame dôkazy, ktoré Komisia v rozhodnutí uviedla s cieľom preukázať existenciu porušenia článku 81 ods. 1 ES podnikom, sa totiž nemajú posudzovať izolovane, ale ako celok (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 8. júla 2008, BPB/Komisia, T-53/03, Zb. s. II-1333, bod 185 a tam citovanú judikatúru).
- 42 Do úvahy treba vziať aj skutočnosť, že protisúťažné činnosti sa vykonávajú tajne, a preto sa vo väčšine prípadov existencia protisúťažného postupu alebo dohody musí vyvodiť z určitého počtu zhodujúcich sa skutočností a nepriamych dôkazov, ktoré ako celok môžu predstavovať dôkaz porušenia pravidiel hospodárskej súťaže, pokiaľ neexistuje iné logické vysvetlenie (rozsudok Súdneho dvora zo 7. januára 2004, Aalborg Portland a i./Komisia, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, Zb. s. I-123, body 55 až 57).
- 43 Navyše z judikatúry vyplýva, že ak Komisia preukáže, že dotknutý podnik sa zúčastnil na stretnutiach, počas ktorých boli uzatvorené dohody protisúťažnej povahy, bez toho, aby bol zjavne proti, je to dostatočný dôkaz o účasti uvedeného podniku na karteli. Ak sa preukáže účasť na takýchto stretnutiach, prináleží tomuto podniku, aby predložil dôkazy, že jeho účasť na predmetných stretnutiach nemala protisúťažnú povahu, a to preukázaním, že svojim konkurentom oznámil, že sa na týchto stretnutiach zúčastnil z iných dôvodov ako oni (rozsudky Súdneho dvora z 8. júla 1999, Hüls/Komisia, C-199/92 P, Zb. s. I-4287, bod 155; Komisia/Anic Partecipazioni, C-49/92 P, Zb. s. I-4125, bod 96, a Aalborg Portland a i./Komisia, už citovaný v bode 42 vyššie, bod 81).
- 44 Dôvodom tejto právnej zásady je skutočnosť, že podnik svojou účasťou na takomto stretnutí bez toho, aby sa verejne dištancoval od jeho obsahu, umožnil ostatným účastníkom domnievať sa, že súhlasí s jeho výsledkom a že sa mu podriadi (rozsudok Aalborg Portland a i./Komisia, už citovaný v bode 42 vyššie, bod 82).

- 45 Pokiaľ ide o dôkaznú hodnotu rôznych dôkazov, je potrebné pripomenúť, že jediným relevantným kritériom na posúdenie predložených dôkazov je ich vierohodnosť (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 8. júla 2004, Mannesmannröhren-Werke/Komisia, T-44/00, Zb. s. II-2223, bod 84 a tam citovanú judikatúru; rozsudky Súdu prvého stupňa z 8. júla 2004, Dalmine/Komisia, T-50/00, Zb. s. II-2395, bod 72, a JFE Engineering a i./Komisia, už citovaný v bode 39 vyššie, bod 273). Podľa pravidiel všeobecne uplatňovaných v oblasti dokazovania vierohodnosť a z nej vyplývajúca dôkazná hodnota dokumentu závisia od jeho pôvodu, okolností jeho vyhotovenia, adresáta a predpokladanej a spoľahlivej povahy jeho obsahu (rozsudok Ciment, už citovaný v bode 39 vyššie, bod 1053; návrhy, ktoré predniesol sudca Vesterdorf, vykonávajúci funkciu generálneho advokáta, vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Súdu prvého stupňa z 24. októbra 1991, Rhône-Poulenc/Komisia, T-1/89, Zb. s. II-867, II-869, II-956). Predovšetkým je potrebné prisúdiť veľký význam skutočnosti, že listina bola vyhotovená v bezprostrednej súvislosti s okolnosťami (rozsudky Súdu prvého stupňa z 11. marca 1999, Ensidesa/Komisia, T-157/94, Zb. s. II-707, bod 312, a zo 16. decembra 2003, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied a Technische Unie/Komisia, T-5/00 a T-6/00, Zb. s. II-5761, bod 181) alebo priamym svedkom týchto okolností (rozsudok JFE Engineering a i./Komisia, už citovaný v bode 39 vyššie, bod 207). Okrem toho je potrebné pripomenúť, že samotná skutočnosť, že informáciu poskytli podniky, ktoré podali žiadosť, aby sa na ne vzťahovali výhody vyplývajúce z oznámení o spolupráci z roku 1996 alebo z roku 2002, nespochybňuje jej dôkaznú hodnotu.
- 46 Podľa ustálenej judikatúry totiž žiadne ustanovenie ani žiadna všeobecná zásada práva Únie nezakazuje Komisii, aby voči podniku použila vyhlásenia iných obvinených podnikov. Ak by to tak nebolo, dôkazné bremeno, ktoré prináleží Komisii na preukázanie konania, ktoré je v rozpore s článkami 81 ES a 82 ES, by bolo nesplniteľné a nezlučiteľné s úlohou dohliadať na správne uplatňovanie týchto ustanovení, ktorú jej zveruje Zmluva (pozri rozsudok JFE Engineering a i./Komisia, už citovaný v bode 39 vyššie, bod 192 a tam citovanú judikatúru).
- 47 Určitá nedôvera vo vzťahu k dobrovoľným výpovediam hlavných účastníkov protiprávneho kartelu je pochopiteľná, keďže títo účastníci by mohli znížiť význam svojej účasti na porušení a zvýšiť význam účasti ostatných. Vzhľadom na logiku konania upraveného v oznámeniach o spolupráci z roku 1996 a z roku 2002 však požadovanie prospechu z ich uplatnenia s cieľom znížiť pokutu nevytvára nevyhnutne podnet na predloženie skreslených dôkazov, pokiaľ ide o ostatných účastníkov obvineného kartelu. Akýkoľvek pokus uviesť Komisiu do omylu môže totiž spochybniť úprimnosť, ako aj úplnosť spolupráce podniku a tým ohroziť jeho možnosť mať úplný prospech z uvedených oznámení (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdu prvého stupňa zo 16. novembra 2006, Peróxidos Orgánicos/Komisia, T-120/04, Zb. s. II-4441, bod 70, a z 8. júla 2008, Lafarge/Komisia, T-54/03, neuvverejnený v Zbierke, bod 58).
- 48 Osobitne je potrebné uviesť, že skutočnosť, že osoba sa priznala k spáchaniu porušenia a pripustila tým existenciu iných skutočností, ako sú tie, ktorých existencia môže byť priamo vyvodená z predmetných dokumentov, *a priori* znamená, že ak neexistujú osobitné okolnosti naznačujúce opak, táto osoba sa rozhodla povedať pravdu. Vyhlásenia, ktoré sú v rozpore so záujmami toho, kto ich urobil, treba v zásade považovať za osobitne vierohodné dôkazy (rozsudky Súdu prvého stupňa JFE Engineering a i./Komisia, už citovaný v bode 39 vyššie, body 211 a 212; z 26. apríla 2007, Bolloré a i./Komisia, T-109/02, T-118/02, T-122/02, T-125/02, T-126/02, T-128/02, T-129/02, T-132/02 a T-136/02, Zb. s. II-947, bod 166, a Lafarge/Komisia, už citovaný v bode 47 vyššie, bod 59).
- 49 Vyhlásenia zo strany dotknutých podnikov v rámci žiadostí, aby sa na ne vzťahovali výhody vyplývajúce z oznámení o spolupráci z roku 1996 alebo z roku 2002, sa totiž musia posúdiť opatrne a vo všeobecnosti ich nemožno považovať za osobitne dôveryhodné dôkazy, ak neboli potvrdené inými prvkami.

- 50 Podľa ustálenej judikatúry totiž vyhlásenie podniku, ktorému sa vytýka účasť na karteli, ktorého existenciu spochybňuje niekoľko ostatných obvinených podnikov, nemožno považovať za postačujúci dôkaz existencie porušenia, ktorého sa dopustili tieto podniky, bez toho, aby bolo podporené iným dôkazom (rozsudky Súdu prvého stupňa z 25. októbra 2005, Groupe Danone/Komisia, T-38/02, Zb. s. II-4407, bod 285; Bolloré a i./Komisia, už citovaný v bode 48 vyššie, bod 167, a Lafarge/Komisia, už citovaný v bode 47 vyššie, bod 293).
- 51 Nakoniec je potrebné pripomenúť, že v odôvodnení 215 napadnutého rozhodnutia Komisia uviedla, že bilaterálna spolupráca medzi skupinami Coats a Prym mala za cieľ umožniť im rozdeliť si trh s galantériou, čím sa skupine Coats zabránilo vstúpiť na európsky trh s „inými druhmi zapínadiel“.
- 52 Práve vzhľadom na pravidlá uvedené v bodoch 38 až 50 vyššie je potrebné overiť, či Komisia v napadnutom rozhodnutí uviedla dostatočne dôveryhodné, presné a súhlasné dôkazy na to, aby sa v rámci celkového posúdenia a po preskúmaní vysvetlení alebo alternatívnych odôvodnení poskytnutých žalobkyňou preukázalo, že došlo k porušeniu konštatovanému v článku 1 ods. 4 napadnutého rozhodnutia.

– O stretnutí v roku 1975 (odôvodnenie 217 napadnutého rozhodnutia)

- 53 Podľa žalobkyne sa Komisia dopustila nesprávneho výkladu zápisnice zo stretnutia v roku 1975, ktoré sa konalo medzi žalobkyňou a William Prym, keď sa domnievala, že išlo o predbežnú fázu rozdelenia trhov, hoci z uvedenej zápisnice vyplývalo, že išlo výlučne o neškodnú diskusiu týkajúcu sa výlučnej a spoločnej distribúcie a záväzkov zo strany distribútora zdržať sa výroby alebo distribúcie konkurenčných výrobkov. Tento výklad bol potvrdený poznámkou pána E. F. určenou pánom A. P. staršiemu a D. P. z 27. októbra 1975, vysvetľujúcou stretnutie, ktoré sa konalo medzi pánmi M. F. a B. 17. októbra 1975.
- 54 Z tvrdenia žalobkyne vyplýva, že nespochybňuje, že sa stretnutie konalo ani že sa na ňom zúčastnila. Spochybňuje však výklad, ktorý podala Komisia, pokiaľ ide o zápisnicu z tohto stretnutia.
- 55 Odôvodnenie 217 napadnutého rozhodnutia znie:

„v roku 1975 sa [skupiny] Coats a Prym rozhodli spolupracovať v oblasti predaja a distribúcie vo veľmi veľkom počte krajín sveta, a to tak, že konali ako spoločné obchodné podniky alebo ako výluční distribútori výrobkov toho druhého, v závislosti od ich sily na príslušnom trhu v každej krajine. Zápisnica zo stretnutia, ktoré sa konalo v Stolbergu [Nemecko] 16. a 17. novembra 1975, definuje hrubé rysy spolupráce medzi týmito dvoma skupinami.“

- 56 Podstatná časť zápisnice zo stretnutia, ktoré sa konalo v Stolbergu, sa týka vnútorného obchodu: „v rámci týchto zásad sa objavili tieto hrubé rysy dohody, na základe ktorých sa budú konať neskôr podrobnejšie diskusie na úrovni trhu.“ Bod 2 ods. 5 uvedenej zápisnice stanovuje, pokiaľ ide o Taliansko, toto:

„[Skupina] Prym neuvedie na trh svoje zipsy.“

- 57 Vyššie uvedená poznámka z 27. októbra 1975 reflektuje obsah stretnutia s Coats, ktoré sa konalo 17. októbra 1975 v Glasgowe (Spojené kráľovstvo), a obsahuje bod I, nazvaný „Marketing“, ktorý znie takto:

„Výnimky z pravidla, ako je Taliansko, ktoré sme predvídali už od začiatku, musia byť preskúmané do hĺbky.“

- 58 Žalobkyňa v poznámke pod čiarou 2 žaloby uvádza, že „Coats Italy získala účasť na [základnom imaní] Lamprom, ktorá je talianskou výrobkyňou zipsov a vlastní ju súkromní akcionári a koncesionár licencie Opti [, ktorú Coats získala v roku 1989], potom ju úplne ovládla v roku 1975/1976“.
- 59 Zo všetkého vyššie uvedeného vyplýva, že zápisnica odkazuje nielen na „neškodnú diskusiu týkajúcu sa výlučnej a spoločnej distribúcie a záväzkov zo strany distribútora zdržať sa výroby alebo distribúcie konkurenčných výrobkov“, ako tvrdí žalobkyňa, ale aj na rozdelenie talianskeho trhu so zipsami. Okrem toho z prezenčnej listiny vyplýva, že išlo o stretnutie riadiacich pracovníkov dvoch podnikov.
- 60 Navyše je potrebné pripomenúť, že Komisia stretnutie zo 16. a 17. novembra 1975 nepovažovala za dátum začatia porušenia, ale o tento dokument, ktorý predchádza konštatovanému dátumu začatia uvedeného porušenia (15. január 1977), sa opierala len s cieľom lepšie preskúmať dôkazy spojené s obdobím porušenia. V tejto súvislosti Komisii nič nebránilo v tom, aby zohľadnila prípravné fázy pred samotným vytvorením kartelu s cieľom zistiť hospodársku situáciu, ktorá predchádzala vytvoreniu kartelu a ktorá odôvodňovala jeho vytvorenie, alebo s cieľom preukázať a posúdiť, akú úlohu zohral každý z členov kartelu pri jeho plánovaní, vytvorení a realizácii. Komisia môže navyše zohľadniť aj fázu nasledujúcu po samotnom trvaní porušenia s cieľom na základe oznámenia o spolupráci alebo prípadných poľahčujúcich okolností posúdiť skutočnú spoluprácu podnikov pri odhalení ich kartelu (rozsudok Súdu prvého stupňa z 29. apríla 2004, Tokai Carbon a i./Komisia, nazývaný „Tokai I“, T-236/01, T-239/01, T-244/01 až T-246/01, T-251/01 a T-252/01, Zb. s. II-1181, bod 304).
- 61 Okrem toho dokument z 15. januára 1977, ktorý bude skúmaný ďalej, stanovuje:
- „Všeobecné zásady upravujúce [bilaterálnu spoluprácu medzi skupinami Coats a Prym] sú stanovené spôsobom definovaným v zápisnici zo stretnutia v Stolbergu 16. a 17. novembra 1975, doplnenej takto...“
- O dokumente z 15. januára 1977 (odôvodnenia 218 až 222 napadnutého rozhodnutia)
- 62 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia nezohľadnila to, že dokument z 15. januára 1977, o ktorý sa opierala v napadnutom rozhodnutí, nie je ani podpísaný, ani úplný, a že nič neumožňuje zistiť, kto z Coats alebo William Prym ho vypracoval alebo s ním ústne súhlasil, pretože neexistuje žiadny dôkaz o písomnom súhlase. Všetky tieto prvky predstavujú užitočné nepriame dôkazy na posúdenie dôkaznej hodnoty toho typu dokumentu. Podľa žalobkyne z pojmu úplná spolupráca implicitne a z oznámenia o spolupráci z roku 2002 výslovne vyplýva, že Komisia mala požiadať William Prym, aby predložila dôkazy pochádzajúce od bývalých zamestnancov, aby si mohla nárokovať výhody vyplývajúce z uvedeného oznámenia.
- 63 Z týchto tvrdení vyplýva, že žalobkyňa nespochybňuje existenciu dokumentu z 15. januára 1977. Spochybňuje však jeho výklad, ktorý vykonala Komisia.
- 64 Odôvodnenia 218 a 219 napadnutého rozhodnutia znejú takto:
- „(218) Vychádzajúc z tohto rámca spolupráce, Coats a William Prym uzatvorili všeobecnú dohodu o rozdelení trhu v odvetví galantérie, ako to dokazuje písomná dohoda z 15. januára 1977 (ďalej nazývaná ‚dohoda z roku 1977‘), podľa ktorej sa Coats zaviazala ‚nevykonávať priamo alebo v rámci združenia činnosť výroby tvrdej galantérie... ani činnosť distribúcie konkurenčnej tvrdej galantérie v Európe bez predchádzajúceho súhlasu [William] Prym‘. [William] Prym sa zaviazala ‚nevykonávať priamo alebo v rámci združenia činnosť výroby nití na šitie a na remeselné použitie atď. ... ani činnosť distribúcie konkurenčných nití na šitie a na remeselné použitie v Európe atď. bez predchádzajúceho súhlasu Coats‘.

(219) Ustanovenie dohody z roku 1977 zakotvuje, že záväzky, ktoré sú v nej vyjadrené, hoci nie sú právne vymáhateľné, „reflektujú prinajmenšom duch dohody Coats – [William] Prym a predstavujú ako také morálnu povinnosť zaväzujúcu dve strany.“

65 Dokument z 15. januára 1977 znie:

„Všeobecné zásady upravujúce [bilaterálnu spoluprácu medzi skupinami Coats a Prym] sú stanovené spôsobom definovaným v zápisnici zo stretnutia v Stolbergu 16. a 17. novembra 1975, pričom sa dopĺňajú takto:

S výnimkou už vzniknutých situácií [vymenovaných v zozname a)] sa Coats zaväzuje:

1. nevykonávať priamo alebo v rámci združenia činnosť výroby výrobkov tvrdej galantérie [vymenovaných v zozname b) na základe talianskej zmluvy vylučujúcej ihly pre stroje] ani činnosť distribúcie konkurenčnej tvrdej galantérie v Európe bez predchádzajúceho súhlasu [William] Prym;
2. vo zvyšku sveta nevykonávať priamo alebo v rámci združenia činnosť výroby tvrdej galantérie bez predchádzajúceho súhlasu Prym ani činnosť distribúcie konkurenčnej tvrdej galantérie bez toho, aby predtým konzultovala [William] Prym.

[William] Prym sa zaväzuje:

1. nevykonávať priamo alebo v rámci združenia činnosť výroby nití na šitie a remeselné použitie atď. [uvedených v zozname c)] ani činnosť distribúcie konkurenčných nití na šitie a na remeselné použitie v Európe atď. bez predchádzajúceho súhlasu Coats;
2. vo zvyšku sveta nevykonávať priamo alebo v rámci združenia činnosť výroby nití na šitie a na remeselné použitie atď. bez predchádzajúceho súhlasu Coats ani činnosť distribúcie konkurenčných nití na šitie a na remeselné použitie atď. bez toho, aby predtým konzultovala Coats.

Uznáva sa, že tieto záväzky nie sú právne vymáhateľné, ale reflektujú prinajmenšom duch dohody Coats – [William] Prym a predstavujú ako také morálnu povinnosť zaväzujúcu dve strany.“

66 Zo znenia tohto samotného dokumentu vyplýva, že odkazuje na stretnutie, ktoré sa konalo v Stolbergu 16. a 17. novembra 1975, presnejšie že jeho cieľom bolo doplniť všeobecné zásady, o ktorých sa diskutovalo na uvedenom stretnutí. Uvedený dokument reflektuje podrobnosti spolupráce medzi dvoma podnikmi na obchodnej úrovni.

67 Pokiaľ ide o výhradu žalobkyne založenú na tom, že dokument z 15. januára 1977 nemá dôkaznú hodnotu, treba konštatovať, že dôveryhodnosť tohto dokumentu nie je nevyhnutne znížená tým, že nie je podpísaný. Po prvé, skutočnosť, že tento dokument nie je podpísaný, nemôže prekvapiť, keďže ide o poznámku týkajúcu sa stretnutia, ktorého protisúťažný cieľ odôvodňoval to, aby jeho autor zanechal čo najmenej stôp (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 10. marca 1992, Shell/Komisia, T-11/89, Zb. s. II-757, bod 86). Po druhé, dátum napísaný na dokumente („15. 1. 1977“) umožňuje domnievať sa, že tento dokument bol pripravený v čase, keď nastali relevantné skutkové okolnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok Bolloré a i./Komisia, už citovaný v bode 48 vyššie, bod 173). Po tretie, keďže tento dokument obsahuje konkrétne informácie, ktoré zodpovedajú informáciám obsiahnutým v iných dokumentoch, je potrebné konštatovať, že tieto informácie sa môžu vzájomne podporovať (pozri v tomto zmysle rozsudok JFE Engineering a i./Komisia, už citovaný v bode 39 vyššie, bod 275). Po štvrté, ako Súd prvého stupňa pripomenul najmä v rozsudku z 20. apríla 1999, Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia (T-305/94 až

T-307/94, T-313/94 až T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 a T-335/94, Zb. s. II-931, bod 715), na to, aby išlo o dohodu v zmysle článku 81 ods. 1 ES, postačuje, aby predmetné podniky vyjadrili spoločnú vôľu správať sa na trhu určitým spôsobom.

- 68 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že žiadosť skupiny Prym, aby sa na ňu vzťahovali výhody vyplývajúce z oznámenia o spolupráci z roku 2002, zahŕňa nasledujúci text, citovaný v odôvodnení 220 napadnutého rozhodnutia:

„Dohodou z 15. januára 1977, ktorá platí ešte aj dnes, si Coats a [William] Prym rozdelili trh s galantériou. Žiadna zo strán nemôže zasahovať v segmente trhu druhej strany bez jej súhlasu. Coats mala a ešte vždy má na starosti segment výrobkov textilnej galantérie (nite na šitie, bavlna na vyšívanie, vlna); [William] Prym mala a ešte vždy má na starosti segment tvrdej galantérie (ihly a cvočky).

Podľa rámcovej dohody z rokov 1976 – 1977 sa Coats a [William] Prym rozhodli na účely uvádzania na trh zlúčiť svoj sortiment navzájom sa dopĺňajúcich výrobkov; išlo o nite na šitie, bavlnu na vyšívanie a vlnu (výrobky textilnej galantérie) na jednej strane a zipsy, cvočky a ihly (tvrdá galantéria) na druhej strane. Toto zlúčenie spočívalo na myšlienke, že na použitie nite na šitie je potrebná ihla a je vhodné uvádzať na trh tieto dva výrobky spolu prostredníctvom toho istého predajného kanála. Rámcová dohoda mala zaručiť konsolidáciu každého podniku v hlavnej oblasti jeho činnosti, a najmä jeho rozvoj internacionalizáciou jeho postavenia na trhu, pričom sa mal dosiahnuť synergický efekt v oblasti uvádzania na trh tým, že sa predíde zdvojeniu. Podľa dohody sa každý podnik zaviazal, že nebude zasahovať do oblasti vplyvu druhej strany bez jej súhlasu.

Takisto sa dohodlo, že Coats získa účasť 24,9 % na základnom imaní [William] Prym a bude mať právo vymenovať člena [jej] predstavenstva... a dvoch členov jej dozornej rady. Coats vykonávala tieto dve práva až do roku 1994.“

- 69 Obežník Coats Patons z 20. januára 1977 (ďalej len „obežník z roku 1977“) potvrdzuje, že Coats získala účasť 24,9 % na základnom imaní William Prym a vymenovala člena jej predstavenstva (pán J. G.) a dvoch členov jej dozornej rady (páni B. a W. H.).

- 70 Vyhlásenia pána A. P. podporujú, dopĺňajú a potvrdzujú obsah dohody z 15. januára 1977 (ďalej len „dohoda z roku 1977“). Pokiaľ ide o dôkaznú hodnotu týchto vyhlásení, spochybňovanú žalobkyňou, je potrebné pripomenúť, že hoci určitá nedôvera vo vzťahu k dobrovoľným výpovediam hlavných účastníkov protiprávneho kartelu je pochopiteľná, keďže títo účastníci by mohli znížiť význam svojej účasti na porušení a zvýšiť význam účasti ostatných, nič to nemení na tom, že argument žalobkyne nezodpovedá logike inherentnej konaniu upravenému v oznámeniach o spolupráci z roku 1996 a z roku 2002. Požadovanie výhod z uplatnenia týchto oznámení s cieľom znížiť pokutu nevytvára nevyhnutne podnet na predloženie skreslených dôkazov, pokiaľ ide o ostatných účastníkov obvineného kartelu. Akýkoľvek pokus uviesť Komisiu do omylu môže totiž spochybniť úprimnosť, ako aj úplnosť spolupráce žiadateľa a tým ohroziť jeho možnosť mať úplný prospech z uplatniteľného oznámenia o spolupráci (pozri body 47 a 48 vyššie). Ďalej z odôvodnenia 246 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že pokiaľ ide o žiadosti skupiny Prym, aby sa na ňu vzťahovali výhody vyplývajúce z oznámení o spolupráci z roku 1996 a z roku 2002, Komisia preukázala určitú opatrnosť, pretože chcela podporiť toto vyhlásenie inými dôkaznými prvkami. Ako dátum skončenia porušenia teda neuznala rok 2004, ktorý uviedla skupina Prym v uvedených žiadostiach, ale stretnutie z 15. júla 1998.

- 71 Vyhlásenie pod prísahou zo strany pána M. F. 11. mája 2006 však pod nadpisom „Dohoda z roku 1977 a vzťahy medzi Coats a [William] Prym od 70. rokov do 90. rokov“ obsahuje bod 5, ktorý znie takto:

„5 Hoci som nikdy nevidel dohodu z roku 1977 pred [dodatčným oznámením o výhradách], chápem dôvody, pre ktoré Coats a [William] Prym mohli uzatvoriť takúto dohodu v roku 1977. V januári 1977 Coats získala účasť 24,9 % na základnom imaní [William] Prym a dohoda by bola v súlade

s tým, čo by som opísal ako ‚veľký projekt‘ [pánov] B. a... E. F., ktorí v danom čase zastávali funkciu generálneho riaditeľa J & P Coats Ltd (dcérska spoločnosť Coats Patons plc, ktorá mala na starosti odvetvie nití) a konateľa [William] Prym. Keď vychádzam z ich stretnutia v roku 1975, z prevzatia účasti zo strany Coats na základnom imaní [William] Prym a zo spoločných podnikov vzniknutých v 70. a 80. rokoch, povedal by som, že [páni] B. a... E. F. plánovali od polovice 70. rokov veľmi úzku spoluprácu medzi Coats a [William] Prym, pokiaľ ide o kombináciu marketingu a distribúcie. Nemyslím si však, že by chceli vykonať rozdelenie trhov medzi dve spoločnosti dohodou. V 70. rokoch bolo to, aby získala postavenie Coats v odvetví tvrdej galantérie (inak ako získaním účasti na základnom imaní [William] Prym) alebo [William] Prym v odvetví nití, vysoko nepravdepodobné. Záväzok Coats nezaberať miesto v odvetví tvrdej galantérie a záväzok [William] Prym nezaberať miesto v odvetví nití preto nemal žiadnu hodnotu.“

72 Z toho vyplýva, že pán M. F. uznáva, že hoci nevedel o existencii takejto dohody, vedel dobre pochopiť dôvody, pre ktoré k nej dva podniky mohli dospieť (po tom, ako Coats získala účasť 24,9 % na základnom imaní William Prym). Na druhej strane podľa M. F. nemali úmysel rozdeliť si dotknuté trhy.

73 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že Komisia v odôvodnení 223 napadnutého rozhodnutia tvrdila, že má k dispozícii iné dôkazy potvrdzujúce obsah dokumentu odovzdaného skupinou Prym, teda výňatok z prejavu pána D. P. z 9. novembra 1988 (pozri body 87 až 89 nižšie), poznámku vypracovanú pánom A. z 12. decembra 1991 (pozri body 90 až 94 nižšie), zápisnicu zo stretnutia s Coats Patons z 11. februára 1993 (pozri body 95 až 100 nižšie). Tieto dôkazy budú skúmané nižšie.

74 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého z pojmu úplná spolupráca implicitne a z oznámenia o spolupráci z roku 2002 výslovne vyplýva, že Komisia musela požiadať William Prym, aby predložila dôkazy pochádzajúce od bývalých zamestnancov, aby si mohla nárokovať výhody z uplatnenia uvedeného oznámenia, je potrebné uviesť, že z tohto oznámenia vôbec nevyplýva, že William Prym by bola na to, aby jej bolo poskytnuté zníženie sumy pokuty, povinná poskytnúť vyhlásenia bývalých zamestnancov. Túto výhradu preto nemožno uznať.

– O liste z 12. apríla 1977 (odôvodnenie 224 napadnutého rozhodnutia)

75 Žalobkyňa zastáva názor, že Komisia nesprávne vyložila list z 12. apríla 1977 od pána S. (marketingový riaditeľ Coats) adresovaný Needles Industries Ltd (ďalej len „NIL“) tak, že odkazuje na dohodu o rozdelení trhov, hoci pozorné čítanie preukazuje, že sa týkal dohôd o výlučnej distribúcii v Európe, ako aj toho, že Coats získala strategickú účasť na základnom imaní William Prym. Tento list sa má vnímať v kontexte rôznych projektov v oblasti distribúcie iniciovaných na stretnutí 16. a 17. novembra 1975. Tieto projekty sa uvádzajú v návrhu listu určenom riadiacim pracovníkom z januára 1976.

76 Odôvodnenie 224 napadnutého rozhodnutia znie takto:

„Už v apríli 1977, v liste z 10. apríla 1977 adresovanom NIL, Coats jasne odkazuje na dohodu Coats – [William] Prym a na výbor pre uvádzanie na trh NIL – [William] Prym, ktorý dbá na to, aby ‚transakcie boli vykonávané v duchu a podľa znenia dohody Coats – [William] Prym‘. Je tam takisto uvedené, že ‚podstatná zásada, ktorú [NIL] mus[ela] mať na mysli, [bola], že Prym sa m[a]lla považovať za [partnerku] a nie priateľského konkurenta... V prípade podstatného nesúhlasu, alebo [pokiaľ ide] o akúkoľvek neistotu týkajúcu sa uplatňovania dohody Coats – [William] Prym na konkrétne trhy alebo špecifické problémy, [NIL mala] vždy konzultovať príslušného správcu trhu v Glasgowe [Coats]‘.“

77 Na úvod je potrebné konštatovať, že ide naozaj o list z 12. apríla 1977.

78 Žalobkyňa odkazuje na list z januára 1976, ako aj na obežník z roku 1977 na preukázanie toho, že dôkazy nachádzajúce sa v spise Komisie spomínajú takisto existenciu spolupráce, ktorá nie je protiprávna, a to na účely popretia hodnoty iných dôkazov preukazujúcich existenciu protiprávnej spolupráce.

79 Z listu z januára 1976 však okrem existencie spolupráce, ktorá nie je protiprávna, vyplýva aj potreba na trhoch, na ktorých už existuje hospodárska súťaž s NIL, v zásade dodržiavať už skôr získané trhové postavenie. Obsahuje v tejto súvislosti túto časť:

„Na trhoch, kde už existuje hospodárska súťaž s NIL, došlo k dohode, takže v zásade budú súčasné postavenia na trhu rešpektované. V prípade zipsov [William] Prym konkuruje Opti/LF iba na niektorých európskych trhoch a konali sa diskusie s Opti/LF s cieľom preukázať, že združenie s [William] Prym nie je nezlučiteľné s našimi súčasnými globálnymi záväzkami.“

80 Ďalej, pokiaľ ide o list z 12. apríla 1977, žalobkyňa neuvádza, prečo sa pánovi S. zabránilo „odkazovať otvorene na dohodu o rozdelení trhu v liste... adresovanom [NIL]“.

– O dohode Hugenoet (odôvodnenia 225 a 226 napadnutého rozhodnutia)

81 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia okrem vyhlásenia pána A. P. nepredložila žiadny dôkaz, ktorý by potvrdil existenciu dohody nazývanej „dohoda Hugenoet“, a že nezohľadnila dôkazy, ktoré protirečia existencii takejto dohody, a to napríklad, že William Prym pokračovala vo svojej činnosti ako výrobkyňa zipsov. Jediným argumentom Komisie na podporu existencie dohody Hugenoet je to, že William Prym subkontrahovala svoje zásobovanie, pokiaľ ide o tkané pásy so zapínacími zubmi od Opti. Žalobkyňa však tvrdí, že William Prym naďalej pokračovala vo výrobe zipsov, pričom externalizácia bola odôvodnená len nákladmi a neznamenalala stiahnutie sa z odvetvia zipsov (v tejto súvislosti pozri jej odpoveď na dodatočné oznámenie o výhradách).

82 Domnieva sa, že zrušenie záveru, ku ktorému dospela Komisia, má značný význam vzhľadom na závažnosť a dĺžku trvania celého uvádzaného porušenia. Vyplýva z toho totiž, že aj vo variante veci, ktorý najviac svedčí v prospech záveru Komisie, existovalo obdobie jedenásť a pol roka [od listu Coats adresovanému NIL z 12. apríla 1977 až po Beirat (dozornú radu) William Prym z 9. novembra 1988], pričom vo vzťahu k nemu neexistuje dôkaz, že uvádzané porušenie by pokračovalo.

83 Odôvodnenia 225 a 226 napadnutého rozhodnutia znejú takto:

„(225) Podľa [William] Prym sa na začiatku 80. rokov [ona sama], Coats a Opti, nezávislá výrobkyňa tvrdej galantérie až do roku 1988, spojili v rámci toho, čo bolo nazvané dohoda Hugenoet. [William] Prym v tejto veci napísala: ‚To znamenalo, že každému podniku tohto triumvirátu bolo zakázané, aby vyrábala a uvádzala na trh výrobky, ktoré vyrábali a uvádzali na trh ostatní dvaja. Takto teda Opti predala [William] Prym svoje oddelenie balenia a uvádzania na trh s tvrdou galantiériou v Holandsku... Druhým výsledkom bolo, že [William] Prym oznámila svoj úmysel stiahnuť sa z trhu so zipsami. Najprv skončila so sériovou výrobou zipsov na začiatku 80. rokov, pričom sa potom nechala zásobovať od Opti počas mnohých rokov v rámci dodávateľskej zmluvy. Skupina Prym (na základe dohody, ktorú [William] Prym nazvala ‚dohoda o dodávaní ozubených pásov na zipsy‘) na začiatku 80. rokov zanechala výrobu hlavnej zložky zipsov a stala sa malým hráčom na tomto trhu až do 1. júla 1998 (bola prítomná na trhu hlavne v Nemecku), čo je dátum, keď Prym Fashion získala 50-percentný podiel na činnostiach spoločnosti Bonduel Sarl v oblasti zipsov, aby ju zlúčila s obmedzenou činnosťou Prym Fashion v tejto oblasti, v rámci spoločného podniku nazvaného Bonduel-Prym a premenovaného na Éclair Prym po tom, ako v ňom Prym Fashion v roku 2001 nadobudla 100-percentnú účasť.“

(226) Podľa Coats sú tvrdenia [William] Prym, pokiaľ ide o dohodu Hugenoet, neurčité a nekoherentné. [William] Prym uznala, že neexistuje žiadna písomná stopa o dohode Hugenoet. Coats však nespochybňuje to, že [William] Prym zanechala výrobu ozubených pásov na zipsy, k čomu došlo podľa oznámenia [William] Prym v súlade s dohodou... Hugenoet a zodpovedalo to prvej fáze toho, že postupne opustila odvetvie výroby zipsov. Nech je to akokoľvek, Komisia uznala, že existencia dohody Hugenoet nebola potvrdená žiadnym písomným dôkazom. Domnieva sa však, že tieto udalosti, ako ich opísala [William] Prym, preukazujú, ako sa vyvíjala situácia na trhu s galantériou a ako sa Coats a [William] Prym pokúšali prispôsobiť svoju dohodu o rozdelení trhov v závislosti od tohto vývoja. Súbežne s týmto všeobecným rozdelením trhu s galantériou boli zipsy jedinou oblasťou, v ktorej dochádzalo k prekryvaniu ich činností (ak sa nezohľadní odvetvie ihiel). Žiadny z podnikov nebol prvotriednym hráčom na týchto samotných geografických trhoch. Skupina Prym vyrábala a distribuovala zipsy v podstate v Nemecku a Rakúsku a iba malé objemy na susedných trhoch. Hoci Coats predávala v Rakúsku svoje zipsy spolu s Prym, v Nemecku nikdy nevyrábala ani nepredávala zipsy pred získaním spoločnosti Opti.“

84 Z odôvodnenia 226 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Komisia uznala, že tvrdenie uvedené v žiadostiach skupiny Prym, aby sa na ňu vzťahovali výhody vyplývajúce z oznámení o spolupráci z roku 1996 a z roku 2002, pokiaľ ide o existenciu dohody Hugenoet, nie je potvrdené žiadnym písomným dôkazom. Táto skutočnosť však podľa Komisie ukazuje, aký bol vývoj situácie na trhu a vzťah medzi dotknutými podnikmi. V čase dohody z roku 1977 bolo ich prioritou oddelenie svojich hlavných trhov, teda tvrdá galantéria pre William Prym a nite pre Coats, kým segment zipsov predstavoval jednu z dvoch oblastí, v ktorých sa ich činnosti prekryvali.

85 Argument žalobkyne, podľa ktorého William Prym naďalej vyrábala zipsy a externalizácia jej zásobovania tkanými pásmi so zapínacími zubmi bola odôvodnená len otázkou nákladov a nepatrila do rámca stiahnutia sa z odvetvia zipsov, by mohol byť sčasti potvrdený zmluvou o zásobovaní uzatvorenou medzi Opti a William Prym, čo je zmluva, ktorej platnosť sa skončila 31. marca 1999. Naproti tomu okrem tvrdenia žalobkyne, pokiaľ ide o pokračovanie činnosti William Prym týkajúcej sa výroby zipsov, je potrebné konštatovať, že spis neobsahuje dôkazy umožňujúce potvrdiť zachovanie tejto činnosti.

86 Pokiaľ ide o dôkaznú hodnotu vyhlásení skupiny Prym, Komisia sama pripustila, že tieto vyhlásenia nemožno použiť ako dostatočný dôkaz o dohode o rozdelení trhov uzatvorenej v 70. rokoch. Tvrdí však, že aj keď sa nezohľadní dohoda Hugenoet, existenciu dohody o rozdelení trhov zo 70. rokov nemožno poprieť. Dodáva, že existencia dohody Hugenoet je možná aj vzhľadom na kritiku, ktorá sa vzniesla voči skupine Prym, pretože získala Opti. Aj keď totiž existencia dohody nebola potvrdená dôkazmi datovanými z obdobia porušenia, vyhlásenie skupiny Prym v tejto súvislosti zodpovedá obdobiu (80. roky), vo vzťahu ku ktorému sa Komisia domnieva, že má dostatok dôkazov preukazujúcich porušenie. Navyše vzhľadom na skutočnosť, že vyhlásenie skupiny Prym sa ukázalo dôveryhodné v iných bodoch a smerovalo proti jej vlastným záujmom, nie je dôvod pochybovať o jeho dôveryhodnosti, ani pokiaľ ide o existenciu tejto dohody.

– O stretnutí Beirat z 9. novembra 1988 (odôvodnenia 227 až 230 napadnutého rozhodnutia)

87 Žalobkyňa v podstate tvrdí, že Komisia vykladala zápisnicu Beirat spoločnosti William Prym z 9. novembra 1988 nesprávne tak, že odkazuje na dohodu z roku 1977. Podľa nej išlo pravdepodobne o narážku na správu vypracovanú na žiadosť William Prym (pozri odôvodnenia 227 a 230 napadnutého rozhodnutia). Žiadny dôveryhodný dôkaz o existencii dohody Hugenoet nebol predložený. V dôsledku toho existuje viac ako jedenástročná medzera v údajnom nepretržitom uplatňovaní dohody z roku 1977.

88 V predmetnom prípade ide o prejav pána D. P. 9. novembra 1988 na Beirat spoločnosti William Prym, krátko po tom, ako Coats získala výrobkyňu zipsov Opti.

89 Z tohto prejavu naozaj vyplýva, že pán D. P. vytýka pánovi B., prezidentovi – generálnemu riaditeľovi Coats a členovi Beirat spoločnosti William Prym, že nedodrжали povinnosti Coats voči William Prym, keď Coats kúpila Opti bez toho, aby to s William Prym konzultovala, a to v rozpore so záujmami William Prym, tak ako boli písomne zaznamenané.

– O poznámke William Prym z 12. decembra 1991 (odôvodnenie 231 napadnutého rozhodnutia)

90 Žalobkyňa v podstate tvrdí, že Komisia nezohľadnila poznámku William Prym z 12. decembra 1991, z ktorej vyplývalo, že obsah dohody z roku 1977 mohol byť známy len dvom osobám a že po ich úmrtí (pán B.) a odchode do dôchodku (pán E. F.) uvedená dohoda nebola odovzdaná generálnemu riaditeľstvu William Prym. Žalobkyňa tvrdí, že odkaz na dohodu uzatvorenú v roku 1975 v tejto poznámke zodpovedá v skutočnosti stretnutiu zo 16. a 17. novembra 1975, ktoré sa konalo v Stolbergu. Žalobkyňa poznamenáva, že Komisia sa dopustila toho istého nesprávneho výkladu legitímneho záväzku o nesúťažení vo veci, v ktorej bolo vydané rozhodnutie K(2004) 4221 v konečnom znení z 26. októbra 2004 týkajúce sa konania o uplatnení článku 81 [ES] (vec COMP/F-1/38.338 – PO/Ihly). V tejto veci bola Coats ako výlučná kupujúca Entaco chránená povinnosťou uloženou Entaco nesúťažiť s ňou v jej hlavných oblastiach predaja. Komisia sa domnievala, že tam išlo o rozdelenie trhov, ale v rozsudku Coats, už citovanom v bode 35 vyššie, Súd prvého stupňa zrušil tento záver a domnieval sa, že ide o legitímne ochranné opatrenie. Žalobkyňa odkazuje najmä na bod 150 uvedeného rozsudku.

91 Odôvodnenie 231 napadnutého rozhodnutia znie takto:

„Coats cituje poznámku z 12. decembra 1991, ktorá sa nachádza v spise Komisie. Tvrdí, že poznámku pravdepodobne vypracoval pán A. z [William] Prym, pretože v hornom rohu poznámky sú uvedené iniciálky ‚vA‘. Prvý odsek dokumentu odkazuje výslovne na rokovanie z roku 1975 týkajúce sa dohody o distribúcii a rozdelení geografických oblastí medzi [William] Prym a Coats. Vyjednávateľmi boli pán B. (zo strany Coats) a pán E. F. (zo strany [William] Prym). Coats cituje tento dokument na potvrdenie svojho argumentu, podľa ktorého text dohody z roku 1977, hoci sa na ňom dohodli, zostal len v rukách vyjednávateľov, teda pánov B. a E. F. Tento dôkaz jasne preukazuje existenciu dohody o rozdelení trhu, ktorá stanovila rozdelenie trhov medzi [William] Prym a Coats. Tým, že Coats pritiahla pozornosť Komisie na tento dôkaz, protirečí svojim predchádzajúcim argumentom, keď tvrdila, že takáto dohoda neexistovala. Navyše skutočnosť, že v roku 1991 bol jej text dostupný len pánom B. a E. F., neimplikuje nevyhnutne, že ich nasledovníci nevedeli o jej existencii. Poznámka z 12. decembra 1991 jasne uvádza dohodu o rozdelení trhov, ktorej existencia nebola dôverná. Už v roku 1991 teda o existencii takejto dohody vedeli ďalšie osoby. Nech je to akokoľvek, dokumenty skúmané v odôvodneniach 232 až 234, 237, 239, 240 a 242 preukazujú, že vzťah medzi [William] Prym a Coats sa naďalej týkal rozdelenia trhov, a to aj po tom, ako páni B. a E. F. odišli z vedenia oboch podnikov.“

92 Zo znenia poznámky z 12. decembra 1991 vyplýva, že dohoda o rozdelení trhov bola uzatvorená v roku 1975 po rokovaní vedených pámi B. a E. F. ako podmienka prehĺbenej spolupráce. Okrem toho podľa autora tejto poznámky bol výsledok týchto rokovaní prepísaný do dôverného dokumentu, dostupného len samotným vyjednávateľom. Nakoniec v druhom odseku uvedenej poznámky pán A. uviedol, že podľa neho podstatným prvkom dohody bolo vyhlásenie, ktorým sa William Prym zaviazala, že nebude obchodne aktívna, či už priamo alebo nepriamo, v oblasti nití na šitie a na vyšívanie, kým Coats, odhladnuc od už tolerovanej výnimky týkajúcej sa NIL a Linhas Corrente Ltda Brasil, sa zaviazala nevyvíjať priamo alebo nepriamo obchodnú činnosť v oblasti tvrdej galantérie.

93 V dôsledku toho argument žalobkyne, podľa ktorého obsah dohody z roku 1977 mohol byť známy len dvom osobám a po ich úmrtí a odchode do dôchodku táto dohoda nebola odovzdaná generálnemu riaditeľstvu William Prym, nemožno uznať, pretože sa preukázalo, že prinajmenšom 12. decembra 1991 bol autor poznámky informovaný o existencii a obsahu takejto dohody.

94 Pokiaľ ide o argument žalobkyne, podľa ktorého táto poznámka odkazuje na dohodu uzatvorenú v roku 1975, ktorá v skutočnosti zodpovedá stretnutiu zo 16. a 17. novembra 1975, ktoré sa konalo v Stolbergu, treba jednoducho uviesť, že skutočnosť, že dohoda mohla byť uzatvorená ústne v roku 1975 a mohla byť potvrdená v zápisnici z tohto stretnutia, nevylučuje, že táto dohoda bola následne vyhotovená písomne v roku 1977 (pozri tiež bod 67 vyššie).

– O stretnutí z 11. februára 1993 (odôvodnenie 232 napadnutého rozhodnutia)

95 Žalobkyňa zastáva názor, že Komisia sa nesprávne domnievala, že vyhlásenie pána J. G., ktorý zastupoval William Prym, z 11. februára 1993 odkazovalo na dohodu o rozdelení trhov, hoci Súd prvého stupňa rozhodol, že toto vyhlásenie sa netýkalo Coats a že Komisia nepreukázala „protisúťažnú povahu stretnutia“ ani to, že vyhlásenie odkazuje na dohodu z roku 1977 (rozsudok Coats, už citovaný v bode 35 vyššie, bod 91).

96 Komisia na pojednávaní zdôraznila, že Súd prvého stupňa v bode 91 rozsudku Coats, už citovaného v bode 35 vyššie, skúmal predmetné stretnutie izolovane, pretože v danom čase nemal k dispozícii celý súbor informácií, ktoré má Všeobecný súd dnes, čo viedlo Súd prvého stupňa v uvedenom rozsudku k domnienke, že stretnutie nemalo protisúťažný cieľ.

97 Z argumentu žalobkyne vyplýva, že nespochybňuje ani to, že sa stretnutie konalo, ani svoju prítomnosť na ňom. Na druhej strane jednak tvrdí, že Komisia z právneho hľadiska dostatočne nepreukázala protisúťažnú povahu tohto stretnutia, a jednak sponchybňuje výklad, ktorý poskytla Komisia, pokiaľ ide o vyhlásenie pána J. G.

98 Pokiaľ ide o prvé uvedené tvrdenie, treba uviesť, že z bodu 11 zápisnice zo stretnutia z 11. februára 1993 vyplýva, že pán J. G. odkazuje na pôvod vzťahov medzi Coats a William Prym, pričom William Prym bola považovaná za zodpovednú za tvrdú galantériu. Podľa neho Coats mala morálnu povinnosť vyriešiť situáciu týkajúcu sa NIL, aby sa mohol konečne realizovať pôvodný projekt, na základe ktorého mala Coats kontrolovať výrobu textilnej galantérie a ponechať William Prym na starosti dodávky tvrdej galantérie.

99 Pokiaľ ide o bod 91 rozsudku Coats, už citovaného v bode 35 vyššie, je potrebné pripomenúť, že Súd prvého stupňa tam skúmal dohody v odvetví ihiel uzatvorené medzi William Prym a Entaco, ktorých priamym účastníkom Coats nebola. Entaco a Willia Prym podpísali rámcovú dohodu, ktorá nadobudla platnosť 10. septembra 1994. Túto dohodu strany uzatvorili na účely kúpy činností balenia a finalizácie NIL (predtým ju vlastnila Coats Holdings) a nadobudla platnosť k dátumu tejto kúpy. Súd prvého stupňa v predmetnom prípade dospel k záveru, že protisúťažná povaha stretnutia z 11. februára 1993 nebola preukázaná nespochybniteľným spôsobom najmä z dôvodu, že veta, podľa ktorej „Coats mala morálnu povinnosť dať do poriadku súčasnú situáciu [NIL]“, bola dosť neurčitá v rámci predaja činnosti a neodkazovala nevyhnutne na rozdelenie trhu, keďže mohla znamenať aj to, že Coats mala prijať predchádzajúcu ponuku William Prym a nie predať NIL spoločnosti Entaco. Súd prvého stupňa tam tiež spresnil, že zvyšok zápisnice nebol relevantný.

100 Pokiaľ ide o druhé tvrdenie, je potrebné pripomenúť, že z vyhlásenia pána J. G., prebratého v zápisnici z predmetného stretnutia, v spojení so znením dohody z roku 1977 (pozri bod 65 vyššie) vyplýva, že podľa tejto dohody bola každá strana naďalej povinná nezaberať miesto na trhoch druhej strany. To je aj dôvod, pre ktorý sa Komisia odvolala na túto poznámku (pozri odôvodnenie 232 napadnutého rozhodnutia).

– O postúpení účasti Coats na základnom imaní William Prym (odôvodnenia 233 až 236 napadnutého rozhodnutia)

101 Žalobkyňa v podstate tvrdí, že Komisia nezohľadnila to, že dohoda o spolupráci z roku 1995 a rámcová dohoda zo septembra 1997 (ďalej len „rámcová dohoda z roku 1997“) spôsobili značnú premenu vo vzťahoch medzi Coats a William Prym a že by bolo zbytočné, keby dohoda z roku 1977 mala prednosť.

102 Po prvé sa žalobkyňa domnieva, že obchodné vzťahy medzi Coats a William Prym sa radikálne zmenili odvtedy, ako Coats postúpila svoju účasť na základnom imaní William Prym na konci roka 1994. Po druhé, pokiaľ ide o stretnutie z 11. júna 1996 (pozri odôvodnenie 233 napadnutého rozhodnutia), tvrdí, že toto stretnutie sa týkalo len spolupráce v oblasti distribúcie. Odkazuje konkrétne na vedľajší záväzok v súvislosti s tým, že získala postavenie výlučného distribútora, a to povinnosť nevyrábať ani nedistribúovať konkurenčné výrobky. Po tretie, pokiaľ ide o teóriu Komisie rozvinutú v odôvodneniach 234 a 236 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorej rámcová dohoda z roku 1997 potvrdzuje, že „Coats a [William] Prym naďalej konali v duchu rozdelenia trhov s nesúťažnými stratégiami“, žalobkyňa uvádza, že Komisia nepriniesla ani najmenší dôkaz o príčinnej súvislosti medzi uvedenou rámcovou dohodou a dohodou z roku 1977. Žalobkyňa dospela k záveru, že všetko, čo mohlo existovať v minulosti, bolo nahradené obmedzenou dohodou o spolupráci v oblasti distribúcie na trhoch určených jednotlivcom.

103 Odôvodnenie 233 napadnutého rozhodnutia znie takto:

„v decembri 1994 Coats predala rodine Prym svoju účasť na základnom imaní William Prym; tento predaj nadobudol účinnosť 31. decembra 1994. Podľa [žiadostí skupiny Prym, aby sa na ňu vzťahovali výhody vyplývajúce z oznámení o spolupráci z roku 1996 a z roku 2002], spolupráca medzi Coats a [William] Prym na európskom trhu bola regularizovaná vo februári 1995 a obe strany sa dohodli, že je v ich záujme ju predĺžiť. Skupina Prym však neposkytla ďalšie informácie o presných podrobnostiach tejto spolupráce. [William] Prym a Coats sa stretli 11. júna 1996 v Stolbergu... Pán D. G. z Coats pri tejto príležitosti vyhlásil:

„Stratégia distribúcie [spoločnosti] Coats Craft v Európe spočívala tom, aby v maximálnej možnej miere spolupracovala s veľkými dodávateľmi značkových výrobkov ako [William] Prym a nezavádzala vlastné značky. Ak sa zavedie partnerský systém, Coats stiahne vlastné značky.“

104 Komisia sa odvoláva na odôvodnenie 234 napadnutého rozhodnutia, aby preukázala, že po roku 1995, po tom, ako Coats predala svoju účasť na základnom imaní William Prym, sa uvedené dva podniky naďalej správali v duchu rozdelenia trhov nesúťažnými stratégiami. Toto konštatovanie potvrdzuje skupina Prym.

105 Podľa bodu 9 žiadosti skupiny Prym, aby sa na ňu vzťahovali výhody vyplývajúce z oznámenia o spolupráci z roku 2002:

„[William] Prym chcela prostredníctvom tejto dohody zaistiť, aby boli jej výrobky uvádzané na trh cez kanály Coats. Rámcová dohoda upravuje spoluprácu tak v priemyselnom, ako aj v obchodnom odvetví. Coats zaujímal predaj iných výrobkov prostredníctvom svojho nákladného systému uvádzania na trh. Obzvlášť ju zaujímali už známe zavedené značkové výrobky [William] Prym.“

106 Žalobkyňa tvrdí, že táto dohoda bola riadne podpísaná 3. septembra 1997 a že vytvorila široký rámec na spoločnú distribúciu galantérie určenej na spotrebiteľský trh (pozri odôvodnenie 235 napadnutého rozhodnutia). Uvádza, že dôvody, pre ktoré bola rámcová dohoda z roku 1997 potrebná, by bolo ťažké vymedziť, keby sa dohoda z roku 1977 naďalej uplatňovala, pretože dohoda z roku 1977 „stanovila zásadu, že žiadna z dvoch strán nebude distribuovať výrobky, ktoré by konkurovali druhej strane“ (pozri jej odpoveď na dodatočné oznámenie o výhradách).

107 Bod 5 rámcovej dohody z roku 1997 znie takto:

„Dohoda sa týka tvrdej galantérie a elastických výrobkov, či už sú vyrobené alebo subdodávané, zabalené a označené značkou [spoločnosti] Prym Consumer, ako aj nití a vedľajších s tým spojených projektov, či už sú tieto výrobky vyrobené alebo subdodávané, zabalené a označené značkou Coats, a prípadne ďalších výrobkov pre presne vymedzené trhy.“

108 V tejto súvislosti je potrebné v prvom rade pripomenúť, že podľa Komisie poznámka týkajúca sa stretnutia z 11. júna 1996 a podpísanie rámcovej dohody z roku 1997 samy osebe nie sú dôkazom o existencii kartelu, ale nevyplýva z nich ani to, že by z neho Coats vystúpila.

109 V druhom rade Komisia v odôvodnení 236 napadnutého rozhodnutia uviedla, že dohoda z roku 1977 stanovovala po prvé, že Coats a Prym Consumer uzatvorila zmluvy na výlučné dodávanie a distribúciu pre svoje príslušné výrobky, teda tvrdí galantériu vyrábanú Prym Consumer a ostatnú galantériu vyrábanú Coats, a po druhé, že rámcová dohoda stanovila pravidlá spoločnej distribúcie výrobkov oboch strán, ale bez toho, aby upravila výrobu alebo distribúciu konkurenčných výrobkov.

110 Je však potrebné uviesť, že druhé konštatovanie je nesprávne, pretože z bodu 5 rámcovej dohody citovanej v bode 107 vyššie vyplýva, že táto dohoda sa týka takisto výlučnej distribúcie konkurenčných výrobkov (tvrdá galantéria vyrábaná William Prym a nite a ostatné vedľajšie výrobky vyrábané Coats), ako aj iných špecifických výrobkov.

111 Komisia však správne uvádza, že od pôvodnej dohody o rozdelení trhu z roku 1977 uplynulo 20 rokov a že nová dohoda bola uzatvorená po zmene obchodného vzťahu medzi týmito dvoma podnikmi, po tom, ako Coats predala svoju účasť na základnom imaní William Prym.

– O získaní Bonduel zo strany William Prym a o stretnutí z 15. júla 1998 (odôvodnenia 237 až 245 napadnutého rozhodnutia)

112 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia sa nesprávne domnievala, že zápisnice zo stretnutia z 15. júla 1998, ktoré sa konalo v Stolbergu, odkazujú na dohodu z roku 1977. Podľa žalobkyne sa odvolávajú len na dohodu o dodávaní tkaných pásov so zapínacími zubmi uzatvorenú medzi William Prym a Opti (pozri bod 81 vyššie), ako aj na rámcovú dohodu z roku 1997.

113 Na pojednávaní žalobkyňa pripomenula, že sama Komisia v priebehu tohto konania pripustila, že žiadna z poznámok týkajúcich sa tohto stretnutia nepreukazuje existenciu kartelu. Dôkazy uvádzané Komisiou, pokiaľ ide o obdobie po roku 1995, teda spočívajú v poznámkach z jediného stretnutia, a to z 15. júla 1998.

114 Podľa žalobkyne sú rukou písané poznámky, ktoré predložila, oveľa podrobnejšie ako poznámka písaná na stroji z toho istého stretnutia a na rozdiel od tejto poznámky boli vypracované v čase uvedeného stretnutia. Pokiaľ ide o dôveryhodnosť poznámky, žalobkyňa zdôrazňuje, že ide o poznámku pána A. P., v ktorej nie sú od slova do slova prepísané návrhy pána M. F. Ďalej tento pán vo svojom druhom vyhlásení pod prísahou poskytol vysvetlenie, ktoré je úplne realistické a legitímne, pokiaľ ide pripomienky, ktoré vyjadril.

115 Z odôvodnení 237 až 245 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Komisia vychádzala jednak zo zápisníc zo stretnutia z 15. júla 1998 a jednak zo žiadostí skupiny Prym, aby sa na ňu vzťahovali výhody vyplývajúce z oznámení o spolupráci z roku 1996 a z roku 2002.

- 116 Poznámka písaná na stroji zo 7. novembra 2001, podpísaná pánom A. P. a týkajúca sa stretnutia s pánom M. F., ktoré sa konalo 15. júla 1998, znie takto:

„MF hovoril všeobecne o veci Bonduel Prym. Vyjadril svoje sklamanie z toho, že informácia mu bola poskytnutá oneskorene. Jeho kritika sa týkala konkrétnejšie toho, že AP s Coats Opti nediskutoval o problémoch týkajúcich sa zipsov na všeobecných stretnutiach a že mu nebolo povedané, že dohoda už neplatí.

...

Nespomínal sa ani náznak, že [William] Prym nebola zahrnutá do [rokovaní] ani v roku 1988 pri získaní Opti.

...

MF sa spýtal, či Prym vidí možnosť, že jedného dňa by mohli subjekty v tomto priemyselnom odvetví konať voľne, takže Coats by mohla vstúpiť na trh s cvočkami a takisto [William] Prym na trh s niťami. Táto otázka si vyžaduje jasnú a presnú odpoveď.“

- 117 Podľa Komisie to po prvé dokazuje, že Coats na túto akvizíciu reagovala rovnakým spôsobom, ako William Prym reagovala na akvizíciu Opti zo strany Coats v roku 1988 (pozri bod 89 vyššie). Ich príslušné reakcie potvrdzujú existenciu pretrvávajúceho kartelu medzi dvoma podnikmi založeného dohodou z roku 1977 (pozri odôvodnenie 238 napadnutého rozhodnutia). Po druhé je potrebné z toho vyvodiť, že pán M. F. odkazoval na rozdelenie trhov, ktoré sa stanovilo pôvodne v dohode z roku 1977 (pozri odôvodnenie 243 napadnutého rozhodnutia). Po tretie z toho vyplýva, že dva podniky pôvodné rozdelenie trhov medzi nimi (tvrdá galantéria na jednej strane a ostatná galantéria na druhej strane) naďalej rešpektovali (pozri odôvodnenie 245 napadnutého rozhodnutia).
- 118 Zápisnica zo stretnutia z 15. júla 1998, ktorá odkazuje na to, že nemá existovať cenová súťaž s Opti, potvrdzuje toto konštatovanie. Navyše z tej istej časti tejto zápisnice vyplýva, že William Prym nemala záujem o konkurovanie Opti, hlavne nie o cenovú súťaž. William Prym teda navrhla diskutovať o riešení týkajúcom sa zipsov, ako aj existujúcich dohôd. Okrem toho bolo uvedené, že predmetné podniky by sa mali odhodlať na strategický dialóg.
- 119 Bod 4 uvedenej zápisnice znie takto:
- „Diskutovalo sa o zastrešovacej dohode medzi Coats a [William] Prym...
- Obe strany vysvetlili, že musia znášať veľké náklady, pokiaľ ide o realizáciu tejto zastrešovacej dohody, a to náklady na dokončenie pripravovaných dohôd, nové usporiadanie organizácie a zavedenie nových štruktúr.“
- 120 Dôkazy uvedené vyššie potvrdzujú konštatovanie Komisie, že oba podniky na trhu so zipsami začali mať problémy, pokiaľ ide o tento spoločný výrobok, po súbore zmien v ich vzťahoch počas tohto obdobia. Napriek skutočnosti, že boli konkurentkami na trhu so zipsami, naďalej dodržiavali svoj morálny záväzok o nesúťažení a výslovne vyhlásili, že nemajú záujem o cenovú súťaž na tomto trhu.
- 121 Čo sa týka vyhlásenia pána M. F. pod prísahou z 24. apríla 2006, ide o vyhlásenie vypracované zástupcom žalobkyne, ktoré má zľahčiť jej zodpovednosť v rámci konštatovaného porušenia a v dôsledku toho nemôže znížiť dôkaznú hodnotu dokumentov nájdených pri šetreniach a vysvetlení poskytnutých v súvislosti s týmito dokumentmi (rozsudok Lafarge/Komisia, už citovaný v bode 47 vyššie, bod 379).

122 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého v danom čase neposkytla žiadne ubezpečenie týkajúce sa cenovej súťaže, je potrebné konštatovať, že na druhej strane nespochybňuje, že skupina Prym takéto ubezpečenie jasne poskytla. V každom prípade, ak zápisnica zo stretnutia z 15. júla 1998 sama osebe nepostačuje na dokázanie porušenia, dozaista ju možno zohľadniť ako dôkaz v rámci súboru presných a navzájom súhlasných nepriamych dôkazov uvedeného v bodoch 38 až 40 vyššie.

123 V súvislosti s argumentom žalobkyne, podľa ktorého Komisia počas tohto konania sama pripustila, že žiadna z poznámok týkajúcich sa stretnutia z 15. júla 1998 nepreukazuje existenciu kartelu, treba konštatovať, že Komisia vo svojich písomnostiach len uvádza, že tieto dokumenty samy osebe nie sú dôkazom o existencii kartelu, ale neuvádzalo sa v nich ani to, že by sa z neho žalobkyňa stiahla.

– O dôkazoch v prospech žalobkyne

124 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia nezohľadnila niektoré dôkazy, ktoré boli v prospech žalobkyne, pokiaľ ide o existenciu dohody o rozdelení trhov, a to:

– po prvé zápisnicu zo stretnutia medzi Coats a William Prym z 1. augusta 1989,

– po druhé zápisnicu zo stretnutia medzi J. G. (William Prym) a R. H. (Coats) z 11. septembra 1989,

– po tretie skutočnosť, že piati zo šiestich riaditeľov Coats poverených riadením tohto odvetvia v priebehu posledného desaťročia urobili vyhlásenia pod prisahou, v ktorých sa potvrdilo, že nevedeli o dohode z roku 1977, že o nej neboli informovaní a že sa nikdy nesprávali tak, ako keby dohoda o rozdelení trhov tohto typu existovala.

125 Pokiaľ ide o prvý dôkaz, treba uviesť, že zápisnica zo stretnutia z 1. augusta 1989, vypracovaná pánom R. H. z Coats, uvádza toto:

„[2.] c) Divízia pre európskeho spotrebiteľa si ako jeden z cieľov stanovila stať sa hlavným európskym dodávateľom a distribútorom úplného sortimentu všetkých výrobkov prináležiacich do kategórie remeselnej výroby – čo zahŕňalo nite na šitie a na remeselné použitie, zapínadlá, tvrdú galantériu, textilnú galantériu, potreby na šitie atď.

d) Uprednostní sa riešenie spolu s [William] Prym a nie proti [William] Prym...

e) EF uviedol, že stratégia Coats – t. j. tá, ktorá je definovaná pod písm. c) vyššie – nie je odlišná od stratégie, ktorá predstavovala odôvodnenie prijatia pôvodného rozhodnutia z roku 1976 – teda že Coats má byť výlučným distribútorom [William] Prym na celom svete a že to bude posilnené prevzatím účasti 25 % zo strany Coats na základnom imaní [William] Prym.

...

Stretnutie sa skončilo obojstrannou dohodou, pokiaľ ide o to, že konkrétne aspekty [bilaterálnej] spolupráce [medzi skupinami] Coats a Prym sa budú skúmať neskôr, pričom sa majú dodržiavať určité kritériá:

Svoje skúmanie musíme obmedziť na Európu.

Bude potrebné, aby sme preskúmali recipročnú exkluzivitu – teda to, že Coats je výlučným distribútorom a predáva jedine výrobky [William] Prym v sortimente tvrdej galantérie.

Musíme hľadať riešenia špecifických ‚problémov‘ –

NIL

Opti: [William] Prym – zipsy

„Svetové ceny“ oproti nemeckým nákladom, t. j. je Stolberg schodným riešením ako základňa výroby pre všetky výrobky z dlhodobého hľadiska?“

- 126 Podľa žalobkyne z tejto zápisnice vyplýva, že keby dohoda z roku 1977 bola platila, nebolo by vôbec potrebné skúmať možnosť zriadiť recipročnú exkluzivitu. Takéto konanie by predstavovalo nepotrebné opakovanie, keďže už predtým by bolo Coats zakázané distribuovať tvrdú galantériu konkurujúcu tej od [William] Prym.
- 127 Je potrebné konštatovať, že v bode 2 písm. e) zápisnice zo stretnutia z 1. augusta 1989 pán E. F. pripomína, že stratégia navrhnutá zo strany Coats pod písm. c) sa neodlišuje od stratégie, ktorá predstavovala odôvodnenie pôvodného rozhodnutia z roku 1976, teda že Coats sa stala výlučným celosvetovým distribútorom William Prym a získala v tomto rámci účasť 25 % na základnom imaní William Prym.
- 128 Účastníci stretnutia z 1. augusta 1989 sa dohodli, že preskúmajú zásadu recipročnej exkluzivity – podľa ktorej mala byť Coats výlučným distribútorom a v odvetví tvrdej galantérie predávať len výrobky William Prym. Okrem toho niektoré problémy sa museli riešiť, ako napríklad situácia Opti/William Prym. V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že William Prym sa domnievala, že Coats tým, že získala Opti, nedodrжала svoje záväzky v tejto oblasti (pozri bod 89 vyššie).
- 129 Skutočnosť, že dva podniky mali desať rokov po dohode o rozdelení trhov potrebu uzatvoriť novú dohodu, vôbec nevyklučuje existenciu pôvodnej dohody. Nová dohoda umožnila najmä zohľadniť vývoj, ku ktorému došlo v priebehu tohto desaťročia, a účastníkom hlbšie preskúmať otázku výlučnej distribúcie a vyriešiť niektoré problémy, ako napríklad akvizíciu Opti zo strany Coats.
- 130 Pokiaľ ide o druhý dôkaz, je potrebné sa domnievať, že bod 10, nazvaný „Spojené kráľovstvo“, v zápisnici zo stretnutia z 11. septembra 1989 preukazuje po prvé, že žalobkyňa už bola prítomná na anglickom trhu s tvrdou galantériou a že mala ambíciu vyvinúť novú značku nazvanú „Stitchpoint“. Po druhé po získaní spoločnosti Tootal získala Coats ďalšiu značku tvrdej galantérie v Spojenom kráľovstve. Otázka výroby zipsov William Prym bola takisto vznesená v rámci diskusie o NIL.
- 131 V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že citácia, na ktorú odkazuje žalobkyňa, sa týka výlučne situácie v Spojenom kráľovstve. Žalobkyňa bola na tomto trhu prítomná už od 70. rokov, teda v čase uzatvorenia pôvodnej dohody. Zavedenie novej značky a získanie Tootal v dôsledku toho nezmenilo ani vzťah medzi dvoma podnikmi, ani ich vzájomné povinnosti. V dôsledku toho skutočnosť, že Coats si udržala a posilnila postavenie na trhu v Spojenom kráľovstve, nemá v predmetnom prípade žiadny dosah na existenciu a vývoj kartelu.
- 132 Pokiaľ ide o tretí dôkaz, teda vyhlásenia piatich zo šiestich riaditeľov Coats, je potrebné pripomenúť, že hoci ide o vyhlásenia vypracované zástupcami žalobkyne, ktoré majú zľahčiť jej zodpovednosť v rámci konštatovaného porušenia, nemôže im to samo osebe odobrať kredit spojený s takýmto zaujatím stanoviska. Treba však uviesť, že to nemôže ani znížiť dôkaznú hodnotu dokumentov nájdených pri šetreniach a vysvetlení poskytnutých v súvislosti s týmito dokumentmi (rozsudok Lafarge/Komisia, už citovaný v bode 47 vyššie, bod 379).

– Návrh

- 133 Vzhľadom na vyššie uvedené je potrebné dospieť k záveru, že dohoda z roku 1977 si zachovala dôkaznú hodnotu, aby mohla v rámci súboru presných a navzájom súhlasných nepriamych dôkazov uvedeného Komisiou (pozri body 38 až 40 vyššie) potvrdiť niektoré z podstatných tvrdení, ktoré sa nachádzajú vo

vyhláseniach pána A. P., týkajúcich sa existencie dohody o rozdelení trhu s galantériou, čím sa skupine Coats zabránilo vstúpiť na európsky trh s „inými druhmi zapínadiel“ a skupine Prym na európsky trh s niťami. Toto konštatovanie potvrdzujú aj iné kontextuálne prvky, ktoré boli skúmané vyššie. V prvom rade je potrebné posúdiť ako celok dokumenty objavené v priebehu šetrenia, teda list z 12. apríla 1977, zápisnicu zo stretnutia z 11. februára 1993, zápisnicu zo stretnutia z 11. júna 1996, rámcovú dohodu z roku 1997, poznámku pána A. P. zo 7. novembra 2001 napísanú na stroji, týkajúcu sa stretnutia s pánom M. F., ktoré sa konalo 15. júla 1998, ako aj zápisnicu zo stretnutia z 15. júla 1998. V druhom rade je potrebné trvať na tom, že tieto dokumenty sú okrem toho posilnené dokumentmi sprevádzajúcimi žiadosti skupiny Prym, aby sa na ňu vzťahovali výhody vyplývajúce z oznámení o spolupráci z roku 1996 a z roku 2002, medzi ktoré patrí kópia dohody z roku 1977, výpis z prejavu pána D. P. z 9. novembra 1988 a poznámka vypracovaná pánom A. z 12. decembra 1991. Všetky tieto dôkazy potvrdzujú, že úzky vzťah, ktorý spojil dotknuté podniky počas obdobia po dohodách z roku 1975 a z roku 1977, pretrvával a že postupne bol predmetom prispôbení prostredníctvom iných dohôd, medzi ktoré patrí dohoda o zásobovaní z roku 1990 a rámcová dohoda z roku 1997.

- 134 Pokiaľ ide o to, či tieto dôkazy môžu preukázať dĺžku trvania porušenia vytýkaného žalobkyni, treba pripomenúť, že je zvyčajné, že činnosti, ktoré sú predmetom protisúťažných praktík a dohôd, prebiehajú tajne a tajne – najčastejšie v treťom štáte – sa uskutočňujú aj stretnutia a že súvisiaca dokumentácia je obmedzená na minimum. Aj keď Komisia objaví písomnosti jasne potvrdzujúce protiprávny kontakt medzi hospodárskymi subjektmi, ako zápisnice zo stretnutia, tieto písomnosti sú obyčajne len zlomkovité a nesúrodé do takej miery, že je často nutné vyvodiť niektoré detaily prostredníctvom dedukcie. Vo väčšine prípadov sa preto existencia protisúťažného postupu alebo dohody musí vydedukovať z určitého množstva zhôd okolností a nepriamych dôkazov, ktoré, posudzované ako celok, môžu v prípade neexistencie iného koherentného vysvetlenia predstavovať dôkaz porušenia pravidiel hospodárskej súťaže (pozri bod 42 vyššie).
- 135 Z analýzy vykonanej v rámci tohto dôvodu vyplýva, že žalobkyňa nepredložila dôkazy, ktoré by mali dostatočnú preukaznú hodnotu, alebo presvedčivé alternatívne vysvetlenie na vyvrátenie dokumentárnych dôkazov uvádzaných v napadnutom rozhodnutí, z ktorých by vyplývalo, že sa naopak zúčastnila na bilaterálnej dohode o rozdelení trhu so skupinou Prym.
- 136 Preto je potrebné sa domnievať, že Komisia v napadnutom rozhodnutí z právneho hľadiska dostatočne preukázala účasť žalobkyne na predmetnom porušení v súlade s pravidlami pripomenutými v bodoch 38 až 51 vyššie, a to bez toho, aby sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, ktoré je jej vytýkané v rámci tejto žaloby. Prvý dôvod musí byť teda zamietnutý ako nedôvodný.
- 137 Všeobecný súd považuje následne za potrebné preskúmať prioritne tretí dôvod založený na neexistencii dôkazu o jedinom a pokračujúcom porušení predtým, ako sa preskúma druhý dôvod, založený na porušení článku 25 ods. 5 nariadenia č. 1/2003, keďže trvanie porušenia predstavuje jednak integrálnu zložku porušenia, ktorá je ako taká neoddeliteľná od akéhokoľvek konštatovania porušenia, a jednak jednu z podmienok, ktorými sa riadi premlčanie konania vo veci pokračujúceho porušenia (rozsudok *Peróxidos Orgánicos/Komisia*, už citovaný v bode 47 vyššie, bod 21).

O treťom dôvode, založenom na neexistencii dôkazu o jedinom a pokračujúcom porušení

Tvrdenia účastníkov konania

- 138 Žalobkyňa sa domnieva, že Komisii sa nepodarilo preukázať existenciu pokračujúceho porušenia od januára 1975 do 15. júla 1998, čo by jej umožnilo uložiť jej pokutu zodpovedajúcu porušeniu trvajúcemu 21 a pol roka. V odôvodneniach 339 a 347 napadnutého rozhodnutia sa Komisia domnievala, že išlo o jediné porušenie, ktoré pokračovalo od januára 1977 do júla 1998, pričom tvrdila, že [sa preukázalo] pretrvávajúce dohody o rozdelení trhov „prostredníctvom viacerých

písomných dôkazov zhromaždených Komisiou v priebehu šetrenia a v žiadostiach [skupiny Prym, aby sa na ňu vzťahovali výhody vyplývajúce z oznámení o spolupráci z roku 1996 a z roku 2002,] a písomných dôkazoch predložených [skupinou Prym]“.

- 139 Žalobkyňa sa domnieva, že skúmanie predmetného dôkazu preukazuje veľké chyby z hľadiska času, ktoré sú príliš významné na to, aby Komisia mohla predložiť dôkaz o jedinom a pokračujúcom porušení. Podľa tvrdenia žalobkyne totiž medzi nepodpísaným dokumentom neistého pôvodu a veľmi nejasným dokumentom napísaným tou istou osobou poskytujúcou výpoveď v skutočnosti uplynulo 21 rokov. Žiadny dôkaz neumožňuje domnievať sa, že dohoda z roku 1977 sa mala uplatňovať viacero rokov, pretože táto dohoda nehovorila nič o otázke odhadovanej dĺžky jej realizácie.
- 140 Komisia pripomína, pokiaľ ide o dĺžku trvania a spojitost medzi sledom udalostí a jediným a pokračujúcim porušením, že porušenie článku 81 ES môže vyplývať nielen z jednotlivého aktu, ale aj zo skupiny aktov alebo dokonca z pretrvávajúceho správania. Podľa nej proti tomuto výkladu nemožno namietat, že jeden alebo viaceré z tejto skupiny aktov, resp. jedna alebo viaceré súčasti tohto pretrvávajúceho správania by tiež mohli samy osebe, brané jednotlivo, predstavovať porušenie tohto ustanovenia. Pokiaľ rôzne predmetné činnosti spadajú do „celkového plánu“ vzhľadom na ich rovnaký cieľ skresľujúci hospodársku súťaž na vnútornom trhu, Komisia je oprávnená vyvodit zodpovednosť za tieto činnosti v závislosti od účasti na porušení ako celku. Pokiaľ ide o údajný nedostatok dôkazov o porušení v rokoch 1978 až 1990, Komisia zastáva názor, že má k dispozícii dostatok dôkazov, ktoré potvrdzujú, že naozaj došlo k rozdeleniu trhu medzi podnikmi od roku 1977.

Posúdenie Všeobecným súdom

- 141 Najskôr je potrebné pripomenúť, že pojem jediné porušenie sa týka takej situácie, keď sa viaceré podniky zúčastnili na porušení pozostávajúcom z pretrvávajúceho správania sledujúceho jediný ekonomický cieľ, ktorým je skresliť hospodársku súťaž, alebo tiež z individuálnych porušení vzájomne spojených rovnakým cieľom (rovnaký účel všetkých súčastí) a rovnakými subjektmi (tie isté dotknuté podniky, ktoré sú si vedomé, že sa podieľajú na spoločnom ciele) (rozsudok BPB/Komisia, už citovaný v bode 41 vyššie, bod 257).
- 142 Ďalej treba uviesť, že porušenie článku 81 ods. 1 ES môže vyplývať nielen z jednotlivého aktu, ale aj zo skupiny aktov alebo z pretrvávajúceho správania. Proti tomuto výkladu nemožno namietat, že jeden alebo viaceré z tejto skupiny aktov, resp. jedna alebo viaceré súčasti tohto pretrvávajúceho správania by samy osebe, brané jednotlivo, tiež mohli predstavovať porušenie tohto ustanovenia. Pokiaľ rôzne činnosti spadajú do „spoločného plánu“ vzhľadom na ich rovnaký cieľ skresľujúci hospodársku súťaž na vnútornom trhu, Komisia je oprávnená vyvodit zodpovednosť za tieto činnosti v závislosti od účasti na porušení ako celku (rozsudok Aalborg Portland a i./Komisia, už citovaný v bode 42 vyššie, bod 258).
- 143 Okrem toho sa podľa ustálenej judikatúry pojem jediné porušenie môže vzťahovať na právnu kvalifikáciu určitého protisúťažného správania spočívajúceho v existencii dohôd, zosúladených postupov a v rozhodnutiach združení podnikov (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdu prvého stupňa Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, už citovaný v bode 67 vyššie, body 696 až 698; z 20. marca 2002, HFB a i./Komisia, T-9/99, Zb. s. II-1487, bod 186, a z 12. decembra 2007, BASF a UCB/Komisia, T-101/05 a T-111/05, Zb. s. II-4949, bod 159).
- 144 Treba tiež spresniť, že pojem jediný cieľ nemožno vymedziť všeobecným odkazom na narušenie hospodárskej súťaže na trhu dotknutým porušením, pretože ovplyvnenie hospodárskej súťaže, či už ako predmet alebo účinok, je spoločnou základnou zložkou každého správania spadajúceho do pôsobnosti článku 81 ods. 1 ES. Takáto definícia pojmu jediný cieľ môže pojem jediné a pokračujúce porušenie pripraviť o časť zmyslu, keďže by mala za následok, že viaceré správania týkajúce sa určitého hospodárskeho odvetvia, ktoré článok 81 ods. 1 ES zakazuje, by sa mali systematicky kvalifikovať ako súčasti jediného porušenia. Preto je na účely kvalifikácie rôznych porušení ako jediného

a pokračujúceho porušenia potrebné overiť, či sa navzájom dopĺňujú v tom zmysle, že účelom každého z nich bolo čeliť dôsledkom riadnej hospodárskej súťaže, pričom všetky na základe vzájomného pôsobenia prispievali k uskutočneniu súhrnu protisúťažných účinkov plánovaných zúčastnenými subjektmi v rámci spoločného plánu sledujúceho jediný cieľ. V tomto ohľade je namieste zohľadniť všetky okolnosti, ktoré by mohli takúto väzbu preukázať alebo spochybníť, ako napríklad obdobie uplatňovania, obsah (vrátane použitých metód) a zároveň cieľ rôznych dotknutých konaní (pozri v tomto zmysle rozsudok BASF a UCB/Komisia, už citovaný v bode 143 vyššie, body 179 až 181).

- 145 Z objektívnych dôvodov môže preto Komisia začať samostatné konania, konštatovať viacero samostatných porušení a uložiť viacero samostatných pokút (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. júna 2005, Tokai Carbon a i./Komisia, nazývaný „rozsudok Tokai II“, T-71/03, T-74/03, T-87/03 a T-91/03, neuvverejnený v Zbierke, bod 124).
- 146 Nakoniec treba tiež poukázať na to, že kvalifikácia určitých protiprávných konaní ako konaní tvoriacich jediné a to isté porušenie alebo viacero porušení má v zásade vplyv na sankciu, ktorú možno uložiť. Zistenie viacerých porušení môže totiž spôsobiť uloženie viacerých samostatných pokút, a to vždy v medziach stanovených článkom 15 ods. 2 nariadenia č. 17 a článkom 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 (rozsudok BASF a UCB/Komisia, už citovaný v bode 143 vyššie, bod 158).
- 147 V dôsledku toho treba stanoviť, či sú konania vytýkané žalobkyni súčasťou celkového plánu s cieľom narušiť normálne fungovanie hospodárskej súťaže na trhu s „inými druhmi zapínadiel“ a so zipsami, a teda či spadá pod jediné a pokračujúce porušenie, ktoré tvorí kartel na týchto trhoch.
- 148 V predmetnom prípade to, že Komisia kvalifikovala bilaterálnu spoluprácu medzi skupinami Coats a Prym ako jediné a pokračujúce porušenie, spôsobilo konštatovanie jediného kartelu pretrvávajúceho prinajmenšom od 15. januára 1977 do 15. júla 1998 (pozri odôvodnenia 339 až 347 napadnutého rozhodnutia). Je teda potrebné skúmať, či sa vzhľadom na judikatúru citovanú v bodoch 141 až 146 vyššie Komisia dopustila nesprávneho právneho posúdenia, keď kvalifikovala konania vytýkané žalobkyni ako jediné a pokračujúce porušenie na základe dôkazov, ktoré mala k dispozícii (pozri odôvodnenia 217 až 245 napadnutého rozhodnutia) a ktoré boli preskúmané z veľkej časti v rámci prvého dôvodu.
- 149 Pokiaľ ide o argument žalobkyne, podľa ktorého skúmanie predmetných dôkazov preukazuje veľké chyby z hľadiska času, ktoré sú príliš významné na to, aby platilo, že Komisia predložila dôkaz o jedinom a pokračujúcom porušení, je potrebné pripomenúť, že skutočnosť, že takýto dôkaz nebol predložený v súvislosti s určitými stanovenými obdobiami, nebráni tomu, aby sa porušenie považovalo za existujúce počas celkového obdobia trvajúceho dlhšie než stanovené obdobie, pokiaľ takéto zistenie spočíva na objektívnych a navzájom súhlasných nepriamych dôkazoch. V rámci porušenia trvajúceho niekoľko rokov skutočnosť, že k prejavom kartelu dôjde v rozličných obdobiach, ktoré môžu byť oddelené kratšími alebo dlhšími časovými medzerami, nemá vplyv na existenciu takéhoto kartelu, pokiaľ rôzne konania, ktoré sú súčasťou tohto porušenia, sledujú ten istý cieľ a patria do rámca jediného a pokračujúceho porušenia (rozsudok Súdneho dvora z 21. septembra 2006, Technische Unie/Komisia, C-113/04 P, Zb. s. I-8831, bod 169).
- 150 Preto ak aj obdobie medzi dvoma prejavmi určitého protisúťažného správania predstavuje relevantné kritérium na stanovenie pokračujúcej povahy porušenia, nič to nemení na tom, že otázku, či je uvedené obdobie dostatočne dlhé na to, aby mohlo predstavovať prerušenie porušenia, nie je možné preskúmať abstraktne. Práve naopak, treba ju preskúmať v kontexte fungovania daného kartelu (rozsudok Všeobecného súdu z 19. mája 2010, IMI a i./Komisia, T-18/05, Zb. s. II-1769, bod 89).
- 151 V danom prípade Všeobecný súd v rámci skúmania prvého dôvodu konštatoval, že predmetná dohoda sa týkala bilaterálnej spolupráce medzi skupinami Coats a Prym. Podľa uvedenej dohody sa Coats zaviazala „nevykonávať priamo alebo v rámci združenia činnosť výroby výrobkov tvrdej galantérie... bez predchádzajúceho súhlasu [William] Prym“. [William] Prym sa zaviazala „nevykonávať priamo

alebo v rámci združenia činnosť výroby nití na šitie a na remeselné použitie atď... bez predchádzajúceho súhlasu Coats“. V dôsledku toho je potrebné dospieť k záveru, že sporná dohoda sa týka rozdelenia trhu medzi dvoch konkurentov.

- 152 Na rozdiel od dohody týkajúcej sa stanovenia cien, v rámci ktorej sa majú strany pravidelne stretávať, aby zohľadnili vývoj trhu a mohli prispôbiť svoje správanie na tomto trhu počas obdobia trvania dohody, dohodu týkajúcu sa rozdelenia trhu musia na základe jej podstaty strany dodržiavať od jej uzatvorenia a postupom času môže byť predmetom prispôbení buď formou zmeny existujúcej dohody, alebo prostredníctvom iných dohôd.
- 153 V tomto kontexte je potrebné pripomenúť, že Všeobecný súd dospel v bode 133 vyššie k záveru, že dôkazy zhromaždené Komisiou v priebehu šetrenia, dôkazy obsiahnuté v žiadostiach skupiny Prym, aby sa na ňu vzťahovali výhody vyplývajúce z oznámení o spolupráci z roku 1996 a z roku 2002, ako aj písomné dôkazy poskytnuté skupinou Prym potvrdzujú, že úzky vzťah, ktorý spojil dotknuté podniky počas obdobia po dohodách z roku 1975 a z roku 1977, pretrvával a že v priebehu času bol tento vzťah predmetom prispôbení prostredníctvom iných dohôd, medzi ktoré patrí dohoda o zásobovaní z roku 1990 a rámcová dohoda z roku 1997.
- 154 V dôsledku toho mohla Komisia legitímne dospieť k záveru, že strany sa dohodli na spoločnom projekte, ktorý obmedzil alebo mohol obmedziť ich obchodnú autonómiu tým, že stanovil hrubé rysy ich spoločného konania na trhu (pozri odôvodnenie 334 napadnutého rozhodnutia).
- 155 Preto je potrebné tretí dôvod zamietnuť ako nedôvodný.

O druhom dôvode, založenom na porušení článku 25 ods. 5 nariadenia č. 1/2003

Tvrdenia účastníkov konania

- 156 Žalobkyňa sa domnieva, že Komisii sa nepodarilo preukázať pretrvávanie akéhokoľvek porušenia po 19. septembri 1997, teda desať rokov pred prijatím napadnutého rozhodnutia, čiže na základe článku 25 ods. 5 nariadenia č. 1/2003 je akákoľvek pokuta premlčaná. Nielenže dôkaz z 15. júla 1998 ani zďaleka nespĺňa požiadavky vyžadované v danej oblasti, ale takisto je vážne spochybnený dôkazmi poskytnutými pod prisahou, najmä pánmi M. F. a K., ktorí boli v danom čase v Coats dotknutými riadiacimi pracovníkmi.
- 157 Komisia odpovedá, že zhromaždila dostatok dôkazov na preukázanie, že porušenie pretrvávalo prinajmenšom do 15. júla 1998. Okrem toho z judikatúry Súdneho dvora jasne vyplýva, že článok 81 ES sa uplatní aj na dohody, ktorých platnosť sa už skončila, ale ich účinky presahujú ich formálne skončenie.

Posúdenie Všeobecným súdom

- 158 Článok 25 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1/2003 stanovuje päťročnú premlčaciu lehotu pre porušenia takého druhu, akým je porušenie vytýkané žalobkyňi. Podľa odseku 2 druhej vety uvedeného článku v prípade pokračujúceho alebo opakovaného porušovania začína premlčacia lehota plynúť dňom ukončenia porušovania. Podľa článku 25 ods. 3 prvej vety tohto nariadenia sa plynutie premlčacej lehoty prerušuje na základe akéhokoľvek aktu Komisie týkajúceho sa vyšetrovania alebo stíhania porušenia. Podľa samotného znenia článku 25 ods. 4 uvedeného nariadenia sa prerušenie premlčacej lehoty uplatňuje na všetky podniky alebo združenia podnikov, ktoré sa podieľali na porušovaní. Podľa odseku 5 toho istého článku sa po každom prerušení obnoví plynutie premlčacej

lehoty. Premlčacia lehota však uplynie najneskôr posledným dňom, v ktorom sa premlčacia lehota rovnala dvojnásobku premlčacej lehoty, ktorá uplynula bez toho, aby Komisia uložila pokutu alebo pravidelné penále.

- 159 Treba pripomenúť, že dĺžka trvania porušenia predstavuje jednak integrálnu zložku porušenia, ktorá je ako taká neoddeliteľná od akéhokoľvek konštatovania porušenia a predstavuje jednu z podmienok, ktorými sa riadi premlčanie konania vo veci pokračujúceho porušenia (rozsudok *Peróxidos Orgánicos/Komisia*, už citovaný v bode 47 vyššie, bod 21). Ak má Komisia dodržať pravidlá premlčania, znamená to, že musí správne určiť obdobie, počas ktorého sa žalobkyňa zúčastnila na porušení. V dôsledku toho je potrebné overiť, či Komisia z právneho hľadiska dostatočne preukázala, že účasť žalobkyne na porušení pretrvala prinajmenšom do 19. septembra 1997 (teda desať rokov pred prijatím napadnutého rozhodnutia), aby mohol Všeobecný súd určiť, či desaťročná premlčacia lehota stanovená článkom 25 ods. 5 nariadenia č. 1/2003 uplynula.
- 160 Pokiaľ ide o otázku, kedy sa skončila účasť žalobkyne na porušení, je potrebné na úvod pripomenúť ustálenú judikatúru, podľa ktorej jednak strana alebo orgán, ktoré tvrdia, že došlo k porušeniu pravidiel hospodárskej súťaže, by mala dokázať existenciu takéhoto porušenia tým, že z právneho hľadiska dostatočne preukáže skutočnosti predstavujúce porušenie, a jednak podnik alebo združenie podnikov, ktoré sa dovolávajú práva na obranu proti zisteniu porušenia, by mali preukázať splnenie podmienok na uplatnenie takejto obrany tak, aby uvedený orgán musel následne predložiť iný dôkaz (pozri v tomto zmysle rozsudky *Baustahlgewebe/Komisia*, už citovaný v bode 38 vyššie, bod 58, a *Aalborg Portland a. i./Komisia*, už citovaný v bode 42 vyššie, bod 78).
- 161 Okrem toho dĺžka trvania porušenia je v zmysle článku 81 ods. 1 ES základnou zložkou pojmu porušenie, teda zložkou, ktorej dôkazné bremeno prináleží v prvom rade Komisii. V tejto súvislosti sa podľa judikatúry vyžaduje, aby sa Komisia pri neexistencii dôkazov spôsobilých priamo preukázať dĺžku trvania porušenia opierala prinajmenšom o dôkazy, ktoré súvisia so skutočnosťami dostatočne blízkymi z hľadiska času tak, aby bolo možné odôvodnene pripustiť, že toto porušenie trvalo neprerušene medzi dvoma konkrétnymi dátumami (rozsudok Súdu prvého stupňa zo 7. júla 1994, *Dunlop Slazenger/Komisia*, T-43/92, Zb. s. II-441, bod 79).
- 162 Ďalej v prípade kartelov, ktorých platnosť sa skončila, na uplatnenie článku 81 ES stačí, aby po ich formálnom skončení naďalej trvali ich účinky (pozri rozsudky Súdu prvého stupňa z 29. júna 1995, *Solvay/Komisia*, T-30/91, Zb. s. II-1775, bod 71, a z 11. decembra 2003, *Ventouris/Komisia*, T-59/99, Zb. s. II-5257, bod 182 a tam citovanú judikatúru). Z toho vyplýva, že dĺžka porušenia sa nesmie posudzovať v závislosti od obdobia, počas ktorého je dohoda účinná, ale v závislosti od obdobia, počas ktorého sa obvinené podniky správali spôsobom zakázaným článkom 81 ES.
- 163 Treba pripomenúť, že podľa článku 1 ods. 4 napadnutého rozhodnutia sa účasť žalobkyne na predmetnom porušení považovala za preukázanú vo vzťahu k obdobiu od 15. januára 1977 do 15. júla 1998. Žalobkyňa v rámci tohto dôvodu spochybňuje toto konštatovanie týkajúce sa obdobia trvania porušenia. Podľa nej sa Komisii nepodarilo preukázať pretrvávanie akéhokoľvek porušenia po 19. septembri 1997, teda desať rokov pred prijatím napadnutého rozhodnutia.
- 164 Z posúdenia dôkazov vykonaného v rámci prvého a tretieho dôvodu vyplýva, že v predmetnom prípade ide o jediné a pokračujúce porušenie, ktoré pretrvávalo prinajmenšom do 15. júla 1998.
- 165 V dôsledku toho je potrebné konštatovať, že desaťročná premlčacia lehota plynula od 15. júla 1998 do 19. septembra 2007, teda približne 9 rokov a 2 mesiace. Z toho vyplýva, že napadnuté rozhodnutie bolo prijaté pred uplynutím desaťročnej premlčacej lehoty.
- 166 Z predchádzajúceho vyplýva, že druhý žalobný dôvod sa musí zamietnuť.

O štvrtom dôvode, založenom na porušení článku 6 ods. 3 písm. d) EDLP

Tvrdenia účastníkov konania

- 167 Žalobkyňa v podstate tvrdí, že Komisia porušila jej procesné práva, tak ako sú stanovené v článku 6 ods. 3 písm. d) EDLP, konkrétnejšie právo „vyslúchať alebo dať vyslúchať svedkov proti sebe“ v prípadoch trestnoprávnej povahy, ako je to v predmetnom prípade.
- 168 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia nemôže vychádzať z rozsudku Aalborg Portland a i./Komisia, už citovaného v bode 42 vyššie. Komisia v predmetnom prípade po tom, ako dostala doplňujúcu žiadosť skupiny Prym uvedenú v bode 11 vyššie, opäť otvorila vyšetrovanie a prijala dodatočné oznámenie o výhradách, v ktorom po prvýkrát vytýkala žalobkyni existenciu dohody o rozdelení trhov v závislosti od výrobkov v dĺžke 21 rokov. Tak procesný kontext, ako aj váha pripisovaná v napadnutom rozhodnutí novým prvkom, ktoré k spisu pripojila William Prym, vedú k záveru, že im bola pripísaná „rozhodujúca“ váha v zmysle, v akom sa chápe v judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva.
- 169 Podľa žalobkyne sa okolnosti prejednávanej veci odlišujú od okolností vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Bolloré/Komisia (už citovaný v bode 48 vyššie, body 86 až 89). Po prvé identita autora vyhlásenia, na ktorom Komisia založila svoje konštatovanie porušenia v predmetnom prípade, pána A. P., bola známa a žalobkyňa sa formálne pokúsila o jeho vypočutie. Po druhé, pokiaľ ide o to, že Komisia pripomína, že nie je súdnym orgánom v zmysle EDLP, žalobkyňa tvrdí, že je na Komisii, aby sa ubezpečila, že celé správne konanie dodržiava článok 6 ods. 3 písm. d) EDLP. Po tretie sa zdá, že Komisia na základe rozsudku Súdu prvého stupňa zo 6. októbra 1994, Tetra Pak/Komisia (T-83/91, Zb. s. II-755, bod 235), tvrdí, že pokuty uložené z dôvodu porušenia ustanovenia práva hospodárskej súťaže nemajú trestnoprávnu povahu.
- 170 Komisia v tejto súvislosti tvrdí, že pán A. P. bol prítomný na vypočutí 11. júla 2006, na ktorom mali všetci účastníci príležitosť predniesť svoje argumenty. Keď advokát žalobkyne dostal slovo, rozhodol sa svoje vyjadrenie obmedziť na jednoduché vysvetlenie týkajúce sa programu na dosiahnutie súladu a všeobecnú poznámku týkajúcu sa dôkazov použitých Komisiou a vyhlásení skupiny Prym. V dôsledku toho žalobkyňa, hoci mala príležitosť klásť otázky účastníkovi podľa svojho výberu, tak pri tejto príležitosti neurobila.

Posúdenie Všeobecným súdom

- 171 Je potrebné pripomenúť, že hoci článok 6 ods. 3 písm. d) EDLP stanovuje, že „každý, kto je obvinený[,] má právo najmä... vyslúchať alebo dať vyslúchať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe“, z ustálenej judikatúry vyplýva, že Komisia nie je súdnym orgánom v zmysle tohto ustanovenia (rozsudky Súdneho dvora z 29. októbra 1980, van Landewyck a i./Komisia, 209/78 až 215/78 a 218/78, Zb. s. 3125, bod 81, a zo 7. júna 1983, Musique Diffusion française a i./Komisia, 100/80 až 103/80, Zb. s. 1825, bod 7).
- 172 Podľa ustálenej judikatúry tvoria základné práva neoddeliteľnú súčasť všeobecných právnych zásad, ktorých dodržiavanie zabezpečujú sudy Únie (stanovisko Súdneho dvora 2/94 z 28. marca 1996, Zb. s. I-1759, bod 33, a rozsudok Súdneho dvora z 29. mája 1997, Kremzow, C-299/95, Zb. s. I-2629, bod 14). Na tieto účely sa Súdny dvor a Všeobecný súd inšpirujú ústavnými tradíciami spoločnými pre členské štáty, ako aj usmerneniami, ktoré vyplývajú z medzinárodných nástrojov ochrany ľudských práv, na ktorých tvorbe členské štáty spolupracovali alebo ku ktorým pristúpili. Zvláštny význam v tejto súvislosti prináleží EDLP (rozsudky Súdneho dvora z 15. mája 1986, Johnston, 222/84, Zb. s. 1651, bod 18, a Kremzow, už citovaný, bod 14). Okrem toho podľa článku 6 ods. 2 EÚ Európska únia rešpektuje základné práva, ktoré zaručuje EDLP a ktoré vyplývajú z ústavných tradícií členských štátov ako základných právnych zásad.

- 173 Preto je potrebné vzhľadom na tieto úvahy preskúmať, či Komisia porušila takú základnú zásadu právneho poriadku Spoločenstva, akou je rešpektovanie práv na obranu (rozsudok Súdneho dvora z 9. novembra 1983, *Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Komisia*, 322/81, Zb. s. 3461, bod 7), tým, že žalobkyni údajne neponúkla možnosť ako svedka priamo vypočuť pána A. P.
- 174 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že táto zásada si vyžaduje, aby sa podnikom a združeniam podnikov dotknutým vyšetrovaním Komisie v oblasti hospodárskej súťaže už v štádiu správneho konania umožnilo účinne uviesť svoje stanovisko k skutočnosti a relevantnosti skutkových okolností, výhrad a okolností uvádzaných Komisiou (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 27. septembra 2006, *Avebe/Komisia*, T-314/01, Zb. s. II-3085, bod 49 a tam citovanú judikatúru). Uvedená zásada naopak nevyžaduje, aby sa týmto podnikom v rámci správneho konania poskytla možnosť vlastného vypočutia svedkov vypočutých Komisiou (pozri v tomto zmysle rozsudok *Aalborg Portland a i./Komisia*, už citovaný v bode 42 vyššie, bod 200).
- 175 V tomto smere totiž postačuje, aby boli vyhlásenia použité Komisiou dodané do spisu odovzdaného žalobkyni, ktorá ich môže spochybniť na súde Únie (rozsudok *Lafarge/Komisia*, už citovaný v bode 47 vyššie, body 147 až 149).
- 176 Navyše je potrebné konštatovať, podobne ako konštatovala Komisia, že hoci pán A. P. bol prítomný na vypočutí 11. júla 2006, žalobkyňa túto príležitosť nevyužila na to, aby mu položila otázky. Ďalej žalobkyni nič nebránilo, aby podaním návrhu na vykonanie dokazovania v tomto zmysle požiadala o predvolanie a výsluch svedkov pred Všeobecným súdom. Treba však konštatovať, že žalobkyňa taký návrh nepodala.
- 177 Vzhľadom na tieto úvahy žalobkyňa nemôže namietat porušenie svojho práva vypočuť alebo dať vypočuť svedkov vo svoj neprospech. V dôsledku toho je potrebné štvrtý žalobný dôvod zamietnuť ako nedostatočný zo skutkového aj z právneho hľadiska.

O piatom dôvode, založenom na nesprávnom uplatnení usmernení k metóde stanovovania pokút

Tvrdenia účastníkov konania

- 178 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia mala v rámci určenia zvýšenia sumy pokuty v závislosti od dĺžky trvania porušenia vykonať svoju diskrečnú právomoc uplatniť multiplikačný koeficient 10 % podľa bodu 1 B usmernení k metóde stanovovania pokút. Komisia nemusela automaticky uplatňovať zvýšenie o 215 % z dôvodu dĺžky trvania porušenia. Mala zohľadniť po prvé slabosť dôkazov, z ktorých vychádzala na účely konštatovania porušenia, po druhé veľký časový odstup medzi jednotlivými prejavmi kartelu, po tretie neexistenciu akejkoľvek vedomosti vedenia žalobkyne o porušení a po štvrté neexistenciu dôkazu o realizácii porušenia.
- 179 Žalobkyňa sa domnieva, že Komisia opomenula postupovať takýmto spôsobom, keďže podľa jej vlastného vyjadrenia bolo jej ustálenou praxou stanoviť maximálne zvýšenie. Hoci skutkové okolnosti mohli v iných veciach (s výrazne kratšou dĺžkou trvania) odôvodniť zvýšenie o 10 % za rok, Komisiu to neoslobodzuje od povinnosti použiť svoju diskrečnú právomoc správne.
- 180 Komisia spochybňuje tvrdenia žalobkyne.

Posúdenie Všeobecným súdom

- 181 Pred preskúmaním argumentov predložených žalobkyňou je potrebné pripomenúť, že z odôvodnení 489 a 692 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že pokuty za porušenie Komisia uložila na základe článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17, ako aj článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003. Okrem toho Komisia stanovila sumu pokút tak, že uplatnila metodológiu definovanú v usmerneniach a v oznámení o spolupráci z roku 1996.
- 182 Usmernenia síce nemožno kvalifikovať ako právnu normu, vyjadrujú však orientačné pravidlo správania, ktorého sa treba v praxi pridržať a od ktorého sa Komisia v jednotlivých prípadoch nemôže odkloniť bez uvedenia dôvodov, ktoré sú v súlade so zásadou rovnosti zaobchádzania (pozri rozsudok Súdneho dvora z 18. mája 2006, Archer Daniels Midland a Archer Daniels Midland Ingredients/Komisia, C-397/03 P, Zb. s. I-4429, bod 91 a tam citovanú judikatúru).
- 183 Všeobecný súd teda musí v rámci preskúmania zákonnosti pokút uložených Komisiou overiť, či Komisia použila svoju voľnú úvahu podľa metódy uvedenej v usmerneniach, a pokiaľ by zistil, že sa od nej odklonila, musí overiť, či je tento odklon podložený a z právneho hľadiska dostatočne odôvodnený. V tejto súvislosti treba poukázať na skutočnosť, že Súdny dvor potvrdil jednak platnosť samotnej zásady, z ktorej usmernenia vychádzajú, a jednak platnosť všeobecnej metódy, ktorá je v nich uvedená (rozsudok Súdneho dvora z 28. júna 2005, Dansk Rørindustri a i./Komisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Zb. s. I-5425, body 252 až 255, 266 a 267, 312 a 313).
- 184 Obmedzenie voľnej úvahy Komisie, ktoré si sama stanovila prijatím usmernení, totiž nie je nezlučiteľné so zachovaním podstatného rozsahu jej voľnej úvahy. Usmernenia obsahujú rôzne flexibilné prvky, ktoré umožňujú Komisii vykonávať svoju diskrečnú právomoc v súlade s ustanoveniami nariadení č. 17 a 1/2003, ako ich vyložil Súdny dvor (rozsudok Dansk Rørindustri a i./Komisia, už citovaný v bode 183 vyššie, bod 267).
- 185 V oblastiach, v ktorých si Komisia zachovala určitú mieru voľnej úvahy, pokiaľ ide napríklad o východiskovú sumu alebo mieru zvýšenia sumy pokuty z dôvodu dĺžky trvania porušenia, sa teda preskúmanie zákonnosti tohto posúdenia zužuje len na overenie, či nedošlo k zjavne nesprávnemu posúdeniu (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 18. júla 2005, Scandinavian Airlines System/Komisia, T-241/01, Zb. s. II-2917, body 64 a 79).
- 186 Miera voľnej úvahy Komisie a hranice, ktoré si v tomto zmysle stanovila, v zásade nemajú vplyv na výkon neobmedzenej právomoci súdu (rozsudok JFE Engineering a i./Komisia, už citovaný v bode 39 vyššie, bod 538), v rámci ktorej je tento súd oprávnený zrušiť, znížiť alebo zvýšiť sumu pokuty uloženej Komisiou (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 8. februára 2007, Groupe Danone/Komisia, C-3/06 P, Zb. s. I-1331, body 60 až 62, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 21. októbra 2003, General Motors Nederland a Opel Nederland/Komisia, T-368/00, Zb. s. II-4491, bod 181).
- 187 Z toho vyplýva, že samotná skutočnosť, že si Komisia vyhradila možnosť zvýšiť sumu pokuty v závislosti od počtu rokov trvania porušenia pri dlhodobých porušeniach za každý rok ich trvania až o 10 % sumy stanovenej za závažnosť porušenia, ju nijako nezaväzuje k tomu, aby toto percento stanovila v závislosti od intenzity činnosti kartelu alebo jeho účinkov či dokonca od závažnosti porušenia. Rozhodnutie o tom, aká miera zvýšenia sa uplatní z dôvodu dĺžky trvania porušenia, totiž prináleží Komisii v rámci jej voľnej úvahy (pozri bod 183 vyššie) (rozsudok Všeobecného súdu z 19. mája 2010, Boliden a i./Komisia, T-19/05, Zb. s. II-1843, bod 98).
- 188 Argumenty žalobkyne, ktorých cieľom je dokázať, že Komisia mala zohľadniť po prvé slabosť dôkazov, z ktorých vychádzala na účely konštatovania porušenia, po druhé veľký časový odstup medzi jednotlivými prejavmi kartelu a po tretie neexistenciu akejkoľvek vedomosti vedenia žalobkyne o porušení, sa zhodujú s tvrdeniami, ktoré boli uvedené v rámci prvého a tretieho dôvodu. Keďže

Všeobecný súd dospel k záveru, že Komisia sa nedopustila nesprávneho posúdenia, keď sa na základe rôznych dôkazov, ktoré mala k dispozícii, domnievala, že išlo o jediné a pokračujúce porušenie pretrvávajúce od 15. januára 1977 do 15. júla 1998, argumenty žalobkyne môžu byť len zamietnuté.

- 189 Pokiaľ ide o argument žalobkyne založený na neexistencii dôkazu o realizácii porušenia, je potrebné pripomenúť, že článok 15 ods. 2 posledný pododsek nariadenia č. 17 uvádza, že pri stanovení výšky pokuty sa bude posudzovať jednak závažnosť porušenia a jednak jeho trvanie. Z toho vyplýva, že vplyv trvania porušenia na základnú sumu pokuty musí byť vo všeobecnosti významný. To bráni tomu, aby s výnimkou osobitných okolností bolo stanovené čisto symbolické zvýšenie východiskovej sumy z dôvodu dĺžky trvania porušenia. Aj keď dohoda, ktorá má protisúťažný cieľ, nebola vykonávaná, treba brať do úvahy dĺžku trvania, počas ktorého táto dohoda existovala, to znamená obdobie, ktoré uplynulo medzi dátumom jej uzatvorenia a dátumom ukončenia jej platnosti (rozsudok Súdu prvého stupňa z 19. marca 2003, CMA CGM a i./Komisia, T-213/00, Zb. s. II-913, bod 280).
- 190 V predmetnom prípade Komisia konštatovala, že bilaterálna spolupráca medzi skupinami Prym a Coats existovala počas 21 a pol roka, teda ide o dlhodobé porušenie v zmysle usmernení. Preto Komisia z tohto dôvodu zvýšila východiskovú sumu pokuty uloženú žalobkyni o 215 %. Je potrebné pripomenúť, že podľa bodu 1 B tretej zarážky usmernení môže byť východisková suma pokuty stanovená z dôvodu závažnosti zvýšená o 10 % za každý rok porušenia, pokiaľ ide o dlhodobé porušenia. Treba konštatovať, že Komisia sa tým neodklonila od pravidiel, ktoré si stanovila v usmerneniach.
- 191 Preto musí byť piaty žalobný dôvod zamietnutý.
- 192 Zo všetkých vyššie uvedených úvah vyplýva, že žiadny z dôvodov uvádzaných žalobkyňou nemožno uznať. Žalobu o neplatnosť preto treba zamietnuť ako celok bez toho, aby bolo navyše vzhľadom na okolnosti daného prípadu potrebné v rámci neobmedzenej právomoci súdu zmeniť sumu pokuty uloženú žalobkyni.

O trovách

- 193 Podľa článku 87 ods. 2 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Vzhľadom na to, že žalobkyňa vo veci nemala úspech, je potrebné zaviazať ju na náhradu trov konania v súlade s návrhmi Komisie.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (tretia komora)

rozhodol a vyhlásil:

- 1. Žaloba sa zamieta.**
- 2. Coats Holdings Ltd je povinná nahradiť trovy konania.**

Czúcz

Labucka

Gratsias

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 27. júna 2012.

Podpisy

Obsah

Okolnosti predchádzajúce sporu	1
Konanie a návrhy účastníkov konania	4
Právny stav	5
O prvom dôvode, založenom na porušení povinnosti Komisie jednak predložiť dôkaz o porušení a jednak dodržať dôkaznú úroveň vyžadovanú v tejto súvislosti	5
Tvrdenia účastníkov konania	5
Posúdenie Všeobecným súdom	5
– O stretnutí v roku 1975 (odôvodnenie 217 napadnutého rozhodnutia)	8
– O dokumente z 15. januára 1977 (odôvodnenia 218 až 222 napadnutého rozhodnutia)	9
– O liste z 12. apríla 1977 (odôvodnenie 224 napadnutého rozhodnutia)	12
– O dohode Hugenoet (odôvodnenia 225 a 226 napadnutého rozhodnutia)	13
– O stretnutí Beirut z 9. novembra 1988 (odôvodnenia 227 až 230 napadnutého rozhodnutia)	14
– O poznámke William Prym z 12. decembra 1991 (odôvodnenie 231 napadnutého rozhodnutia) ...	15
– O stretnutí z 11. februára 1993 (odôvodnenie 232 napadnutého rozhodnutia)	16
– O postúpení účasti Coats na základnom imaní William Prym (odôvodnenia 233 až 236 napadnutého rozhodnutia)	17
– O získaní Bonduel zo strany William Prym a o stretnutí z 15. júla 1998 (odôvodnenia 237 až 245 napadnutého rozhodnutia)	18
– O dôkazoch v prospech žalobkyne	20
– Návrh	21
O treťom dôvode, založenom na neexistencii dôkazu o jedinom a pokračujúcom porušení	22
Tvrdenia účastníkov konania	22
Posúdenie Všeobecným súdom	23
O druhom dôvode, založenom na porušení článku 25 ods. 5 nariadenia č. 1/2003	25
Tvrdenia účastníkov konania	25
Posúdenie Všeobecným súdom	25
O štvrtom dôvode, založenom na porušení článku 6 ods. 3 písm. d) EDLP	27
Tvrdenia účastníkov konania	27

Posúdenie Všeobecným súdom	27
O piatom dôvode, založenom na nesprávnom uplatnení usmernení k metóde stanovovania pokút	28
Tvrdenia účastníkov konania	28
Posúdenie Všeobecným súdom	29
O trovách	30